L

Ideas

Editorialas 62
77 — Juozas Vilaikis (eil.) 63
Kelias į Velykų pergalę — Gediminas Kijauskas, SJ 64
"Antrasis" Antras kaimas — Marija Smilgaitė . 68
Užuominos 70
Mūzos pėdsakais — Marija Smilgaitė 71
Kęstučio Gaidžiūno poezija 73
Versmė — Aloyzas Baronas 74
Sportas — P. Žumbakis 80
Onytė Landrytė 82
Ateities Spinduliai 84
Korespondencija 91

Iliustracijos: Raimundas Šilkaitis — psl. 67, 74, 85, 91; Marija Smilgaitė —— psl. 62, 71, 72, 86, 89; Aleksandras Pakalniškis — psl. 69; A. Sutkus — psl. 76-77; Vytautas Paškus — psl. 81.

Vinjetės: Teresė Idzelytė — psl. 61, 80, 84; Marija Smilgaitė — psl. 70, 71.

REDAKCIJA: Vyriausias redaktorius — Jonas Šoliūnas; nariai: Elenutė Bradūnaitė, Jūratė Jasaitytė, Gabija Juozapavičiūtė, Algis Norvilas, Aleksandras Pakalniškis jaun., Aldona Zailskaitė, Povilas Žumbakis.

TECHNINĖ REDAKCIJA: Vita Noreikaitė, Liucija Norvilaitė, Danutė Vasiukevičiūtė.

LAUŽYMAS: Marija Smilgaitė, Raimundas Šilkaitis.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos Leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00, garbės prenumerata $10.00, visur kitur laisvame pasaulyje $3.00.

Redakcija: 6641 South Albany Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 737-5096.

Administracija: Juozas Polikaitis — ATEITIS, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, Illinois, 60629. Telefonas 312 434-2243.

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except June and July by the Lithuanian Catholic Youth Association. Business address: 7235 South Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. Yearly subscription in the US and Canada $5.00. Single copy, 50 cents. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

Lietuvių katalikiškojo jaunimo žurnalas

ATEITIS

Kovas, 1969
March, 1969

3

ateitis

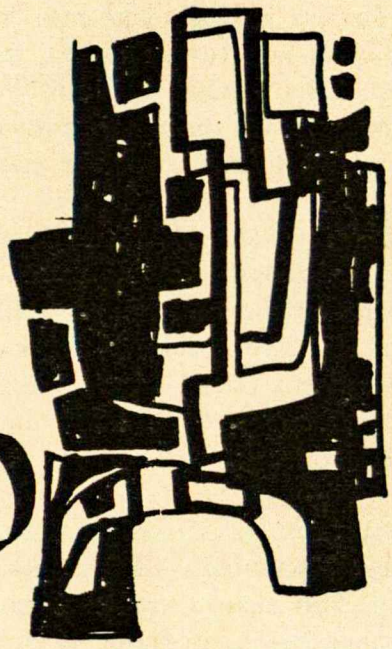

Šio numerio viršelis? Paprastas: mūsų vardas, kuriame sukaupta mūsieji idealai ir principai. Ar dažnai mes bepagalvojam ką reiškia Ateitis, ką ji reiškė moksleivijai caristinėje Rusijoje ir laisvosios Lietuvos laikais? Verta susikaupti ir pasvarstyti.

Turinyje: Žodis dėl mūsų kongresų paskirties ir ateities. Užuominos apie kasdieniškus rūpesčius... Kęstučio Gaidžiūno ir kitų jaunųjų kūryba... Sporto skyriuje įdomus pokalbis su sporto sąjungos pirmininku Algirdu Bielskum... Marytė Smilgaitė apžvelgia kultūrinius įvykius... Įdomus jaunųjų skyrius... Onytė Landrytė atsako į skaitytojų laiškus degančiais gyvenimo klausimais... Velykinės nuotaikos Aloyzo Barono novelė... Svarus Tėvo Gedimino Kijausko žodis apie Prisikėlimo prasmę...

Sekančiame balandžio numeryje rasite mūsų pasisakymus dėl Ateities redagavimo krypties ir bendradarbių problemos. Nepaprastai įdomų pasakojimą apie Thomas Merton kūrybą... Mykolo Drungos operos Dana įvertinimą... Danguolės Sadūnaitės, Vaivos Vėbraitės ir kitų kūrėjų poeziją... Moksleivių kursų aprašymus... Povilo Žumbakio žodį apie sporto programą vasaros stovyklose... Ateities Spindulių skyrių... Ir vėl Onytės Landrytės įdomius atsakymus mūsų skaitytojams... Pagaliau labai aktualus pasikalbėjimas su Ateities Leidyklos Literatūros Fondo pirmininku dr. Kęstučiu Kebliu... Europietiškas žodis dėl jaunimo dialogo... Pristatomas naujasis mūsų vyskupas Antanas Deksnys.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
MARTYNO
BIBLIOTEKA

EDITORIALAS

Eina gandas po pasaulį, kad mes jau nebeturėsime savo tradicinių kongresų. Sakoma, jog dalykas dar tebesvarstomas, tačiau mūsų ateitininkijos rabinai(mokytojai) daugumoje yra priešingi tradiciniam kongresų ruošimui tokioje formoje, kokioje mes ligšiol esame turėję.

Būtų gaila ir skaudu, jei tie gandai virstų teisybe. Mes savo rankomis sunaikintume vieną gražiausių ateitininkijos tradicijų. Mes savo lūpomis nukalbėtume progą jaunimui pasididžiuoti kas ateitininkišką šeimą tiek metų tvirtai jungė. Taigi dėl kongreso neruošimo mes dar turėtume labai daug pasvarstyti ir rimčiau pagalvoti.

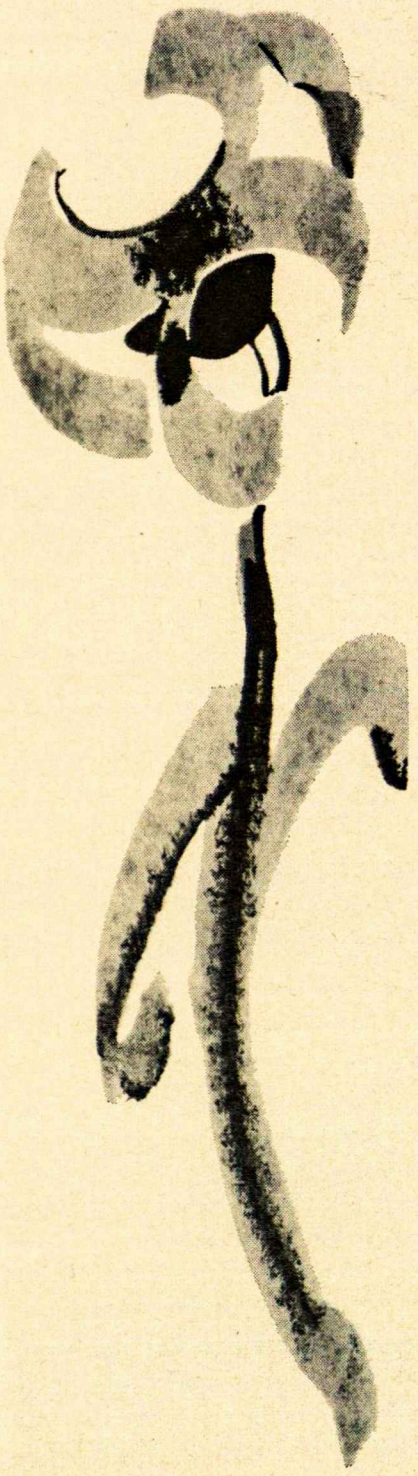

Kitos lietuviškos organizacijos savąsias tradicijas bando visomis priemonėmis išlaikyti kaip brangų atsivežtinį kraitį. Štai skautų tradicinė tautinė stovykla praėjo su nepaprastu pasisekimu. Ji buvo gražus pavyzdys tiems, kurie tokios stovyklos niekados dar nebuvo matę. Jaunieji skautukai, grįžę iš tautinės stovyklos, didžiavosi ta gražia tradicija. Neruošdami mūsų tradicinio kongreso mes savo jaunimui atimsime vieną iš puikiausių momentų pasididžiuoti ateitininkų organizacija.

Ateitininkų kongresas turi būti vienas iškilmingiausių manifestacijų lietuvių visuomenei. Ateitininkai nėra knygų žiurkės nė šventorinės davatkos kaip kas bando mus laikyti. Ateitininkai yra nebeužtvenkiama pavasario upė, laužanti apatijos ledus. Ir tik savo neeiliniuose kongresuose mes tai viešai galime pademonstruoti prieinamiausiu būdu netik mūsų ateitininkiškam prieaugliui, bet ir visai lietuviškai visuomenei. Ateitininkija yra pakankamai stipri jėga mūsų kultūrinėje kūryboje, idant ji turėtų teisę viešai savo jėgų manifestacijai. Negalima neruošti kongreso teisinantis, jog buvusiuose buvo tik kalbama ir ginčijamasi. Tai ne pagrindinė priežastis neruošti kongreso. Kalbas ir ginčus galima išmesti iš kongreso. Apvalytame kongrese galima palikti tik ateitininkų kūrybos demonstraciją. O ateitininkai dar ir šiandien yra pakankamai kūrybingi ir turėtų teisę tą savo kūrybingumą iškelti, o ne užslopinti.

Tradicinio ateitininkų kongreso nepajėgsime pakeisti nei "specialiomis konferencijomis", nei "studijiniais suvažiavimais". Prisipažinkime: kaip mes bevadinsime tuos visus eilinius susibūrimus jie neatstos kongreso.

Mūsų troškimas yra, kad kongresas įvyktų 1970 metais. Jis turėtų būti viena ryškiausių ligšiol buvusių ateitininkų kūrybingumo manifestacijų. Tik toks kongresas vėl įkaitrins berusenančias mūsų veiklos žarijas.

77

Buvau aš Vorkutos valdovas:
Teisiau,
Atleidau,
Kankinau...
Kiek, Viešpatie, atleisi tu man kartų?
(Širdis jau man apkarto)
Pasakiau: septyniasdešimt septynis...
Buvau aš Auschwitzo KZ stovykloj:
Marinau,
Deginau,
Gazu žudžiau...
Kiek, Viešpatie, atleisi tu man kartų?
(Esu nedorėlis prie tavo vartų.)
Pasakiau: septyniasdešimt septynis...
Buvau savosios laisvės aš valdovas:
Nuobodžiavau,
Lėbavime skendau,
Negimusius žudžiau...
Kiek, Viešpatie, atleisi tu man kartų?
Pasakiau:
Iš tikrųjų, ką vienam mažutėlių
padarėt — —
Tą padarėt MAN...

Juozas Vilaikis

Kelias į Velykų pergalę

Gediminas Kijauskas, S.J.

Gavėnia yra tarsi kelias, kuris veda į Velykų šventės pergalę. Be Velykų, kaip tikslo, Gavėnia krikščioniui nustoja savo giliosios prasmės. Be Gavėnios pasiruošimo krikščioniui sunku suprasti ir įvertinti Velykų reikšmę savo gyvenime. Gavėnios dvasioje žmogus atsiplėšia nuo pasitenkinimo vien žemišku pasauliu ir jo vertybėmis; jo paties dvasia atbunda naujam pasauliui, kuris prašoka žmogaus regimos kasdienybės ribas.

Jaunystė ir heroizmas

Gavėnios ir Velykų dvasia gražiai išreiškia jauno žmogaus nusiteikimą. Prancūzų rašytojas Paul Claudel sako, kad jaunystė neskirta malonumams, o heroizmui. Jaunam žmogui reikia heroizmo atsispirti prieš pagundas, kurios jį supa; tikėti tuo, ką kiti niekina; ginti savo idealus, kai iš jų juokiasi knygos, žurnalai, net draugai; būti ištikimam prieš visus ir viską. Toje kovoje jis gauna drąsos ir jėgų Tame, kuris pasakė: "Pasitikėkite, aš nugalėjau pasaulį" (Jon. 16:33).

Kaip Gavėnia padeda šioje kovoje? Gavėnios metas yra atgailos laikas. Paprastai žodis "atgaila" mums primena paveikslą, kuris yra tamsus, tiesiog niūrus — tuoj galvojame: susilaikyti ar atsisakyti valgio, pasilinksminimų. Žodžiu, atgailoti reiškia kaip nors save bausti už padarytas nuodėmes, apvaldyti savo palinkimus, kurie žmogaus dvasią nuolatos traukia žemyn.

Bet toks atgailos supratimas ne viską pasako, greičiau jis klaidina. Kai žvelgiame į atgailą ne vien kaip nusigręžimą nuo nuodėmės, bet ir kaip **atsigręžimą į Dievą,** tada susidaro visai kitas vaizdas. Tuomet mumyse atsiranda noro ir drąsos vykdyti tą didįjį žygį — nuo savęs ir į Dievą. Tikroji atgaila reiškia visą save atiduoti Dievui. Ištesėti tokiam atsidavime, pakeliant mažesnius ar didesnius gyvenimo sunkumus, reiškia taip pat įrodyti, kaip nuoširdi buvo pirmoji atgaila, atsivertimas, lūžis su nuodėme. Atgailos tikslas yra Dievas, o ne daugiau atgailų. Žmogus, kuris save atiduoda Dievui, deda save ten, kur jis ir priklauso — Dievo rankose. Toks žmogus rūpinasi ne tiek duoti, kiek leisti Dievui imti. Iš tiesų, taip žmogus daugiausiai duoda, geriausiai atgailauja. Prisikėlusio Kristaus žodžiai, pasakyti dviem mokytiniams, kurie keliavo Velykų dieną į Emauso miestelį, gražiai primena atgailos svarbą ir tikslą: "Argi nereikėjo, kad Kristus tai kentėtų ir taip įeitų į savo garbę?" (Luk. 24:26)

Kelias į džiaugsmą

Suprasti giliąją Velykų prasmę žmogus tuo pačiu turi išmokti branginti nematomas vertybes. Jei iki šiol tevertinome, ką matėme, lietėme, girdėjome ir taip toliau, tai dabar teks mokytis kaip vertinti pasiaukojimą, meilę, Kristaus kančią ir prisikėlimą, vienybę su Kristumi. Aišku, to siekiant reikia paimti savo juslių bei jausmų vadžias į rankas ir juos taip palenkti, kad tarnautų pilnesniam žmogaus atsiskleidimui Kristuje. Turint tokį tikslą, krikščionio gyvenimas bus persunktas ne tiek liūdesiu kiek viltimi ir džiaugsmu. Gerai suprasta atgaila žmogų apvalo ir paruošia tikram džiaugsmui: "... aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims" (Jon. 16:22).

Vidinė žmogaus darna ir laimė plaukia iš to, kad jis pajėgia savyje apjungti visas galias — jusles, protą, valią — ir vieningai siekti užsibrėžto tikslo. Kristu-

je randame pilniausią darną: "Dievas Kristuje suderino su savim pasaulį" (2 Kor. 5:19). Prisikėlęs Kristus tampa mūsų kertiniu akmeniu, jis mus sutaiko su Dievu, duoda vienybę mūsų gyvenimui. Kristuje mes esame viena su kitais, esame viena su savimi ir esame viena su Dievu.

Žmogus visą laiką ieškojo atsakymo šiai vienybės problemai, kuri jam pasidarė gyvenimo problema. Jei jis yra krikščionis, jis kreipiasi į Kristų. Bet ir krikščionis gali galvoti, kad jis eina pas Kristų, laukdamas Kristaus atsakymo, kai, iš tiesų, jis telaukia Kristaus patvirtinimo savo paties patiektam planui, kuriuo jis bando spręsti tą problemą.

Atsakymas — pilnas Kristus

Kristaus atsakymas tik tada išspręs žmogaus buities problemą, kai krikščionis bus pasiruošęs priimti Kristaus atsakymą visoj pilnumoj. Krikščionis, kuris pristato Kristui spręsti tik pusę savo problemos — mat, bijo, kad Kristui atėjus su savo reikalavimais, gyvenimas jau gali nebebūti malonus,—gauna nepatenkinamą atsakymą. Taip yra ne todėl tarsi Kristus nenorėtų atsakyti ar jaustųsi užgautas ar duotų tik menkesnį mokslą vadovautis, o todėl, kad žmogus nėra atviras priimti tai, ką Kristus duoda.

Kartais sakoma, kad žmogus vadovaujasi ta šviesa, kurią turi, ir, jei jis daugiau nebemato, tai ne jo kaltė. Bet ar tikrai ne jo kaltė? Ar jis nuoširdžiai ieškojo? Ar jis pilnai atvėrė savo dvasios akis Dievo šviesai? Vėl grįžtame prie atgailos, kurios tikslas yra apvalyti ir paruošti žmogaus dvasią suprasti ir priimti **visą** Kristaus gyvenimą.

Savo jėgomis Kristų sekame tik dalinai, paprastai ta dalimi, kuri atsispindi mūsų prigimtyje, o tai reiškia, kad jį matome savo atvaizde ir panašume. Lotyniškas pasakymas čia labai tinka. Quidquid recipitur, secundum modum recipientis recipitur — ką tik priimame, priimame pagal savo pajėgumą.

Teisingą sprendimą rasime, kai pilniau suprasime Kristaus gyvenimą. Su malonės pagalba krikščionio gyvenimas yra viskam atviras. Kiekvienas krikščionis yra šaukiamas būti meilės apaštalu ir maldos bei atgailos žmogum. Kiekvienam krikščioniui skirta atlikti dalį Mortos ir dalį Marijos darbų. Vieniems, kaip Mortai, teks darbuotis Marijos dvasioje, kitiems gi reikės jungti Marijos kontemplatyvų darbą su noru padėti Mortai.

Malonės šviesa padės išspręsti sieloje tą atrodantį krikščioniškojo idealo paradoksą. Sėkla turi mirti, kad gyventų: "Jei kviečių grūdas nekris į žemę ir nebus apmiręs, jis pasilieka vienas, o jeigu jis bus apmiręs, jis neša daug vaisiaus" (Jon. 12: 24-25). Žmogus turi visko atsisakyti, kad galėtų viską turėti. Jis turi mirti su Kristumi, jei jis nori prisikelti su Kristumi. Žemesnė laisvė turi būti paaukota dėl aukštesnės. Krikščionis atsižada gero daikto, kad gautų geresnį. "Mirtis praryta pergalės".

Supraskime teisingai. Žemesnioji laisvė neniekinama, sukurtas gėris nėra laikomas blogiu. "Kiekvienas Dievo kūrinys yra geras." Ką norime tad pasakyti? Žemesnioji laisvė neturi būti piktnaudojama, sukurtas gėris neturi pasidaryti vieninteliu ir aukščiausiu žmogaus tikslu. Į pagalbą ateina atgaila, kuri užtikrina reikiamą tvarką, intenciją, kryptį.

Kristuje matome reikiamą lygsvarą Jame siela randa vienybę, paprastumą, tikrovę, kurių niekas kitas negali duoti. Krikščionis turės suprasti, kad be Kristaus ir jo gyvenimo Kristuje nėra tikros harmonijos. Kristus yra jo taika — jame pačiame, tarp jo ir kitų, su Tėvu.

Ar kelias į Velykų pergalę mus taip jau ir atveda į pilną darną, vienybę, taiką ir džiaugsmą? Priėmę didįjį Svečią, prisiminkime jo žodžius: "Nemanykite, būk aš atėjęs ramybės atnešti žemėn; ne ramybės atnešti aš atėjau, bet kalavijo" (Mat. 10:34). Su juo ateis paskatinimas kovoti prieš blogį, prieš dvasios tamsumą, ne tokioje kovoje, kur pralaimima, bet tokioje, kuri veda į pergalę.

* * *

Tiems studentams, kuriems svarbi sava kultūra ir kalba:
1969 metų vasaros semestras birželio 16 — rugpiūčio 8

Fordhamo universiteto lituanistikos skyrius

Kolegijos kursai (undergraduate):

RI-Lang. S 061: Elementary Lithuanian ..... 6 credits.

Lietuvių gramatikos pagrindai pristatomi kalba, klausymu ir rašomaisiais pratimais. Kurso tikslai — laisvai skaitymas, klausant supratimas, ir palyginus laisvas kalbėjimas.

RI-Lang. S 062: Intermediate Lithuanian ..... 6 credits.

Pakartojimas lietuvių lingvistinės sistemos pagrindų. Skaitymo, rašymo, ir kalbėjimosi pratimai. Į kurso galą, įvadas į lietuviškąją literatūrą.

Aukštesnieji kursai (graduate):

RI-Lang. S 461: Comparative Baltic Linguistics ..... 3 credits.

Indoeuropietiški pradai: Ryšiai su sanskritų, graikų, lotynų, ir germanų kalbomis. Balto-slavų problema.

Vidinės problemos: Ankstyvūs istoriniai daviniai apie baltus. Primityvi baltų kalba. Rytų ir vakarų baltų kalbos. Pirmieji paminklai. Fonologinės ir morfologinės sistemos apybraiža.

RI-Lang. S 361: Lithuanian Phonetics and Morphology ..... 3 credits.

Garsų sistema ir kirčiavimas. Žodžių formavimas ir kaitymas. Gramatinių formų vartosena.

Su skyriaus leidimu, šis kursas atviras ir kolegijos studentams. Šių metų lituanistikos programą Fordhame globoja Amerikos Lietuvių Bendruomenės Švietimo Taryba. Ji paskyrė dvi pilnas stipendijas (iki $800) aukštesniųjų kursų studentams ir taip pat kelias kolegijos kursų studentams (po $200).

INFORMACIJŲ IR ANKETŲ reikalu kreiptis:

The Lithuanian Program
Fordham University, Box AA
Bronx, New York 10458

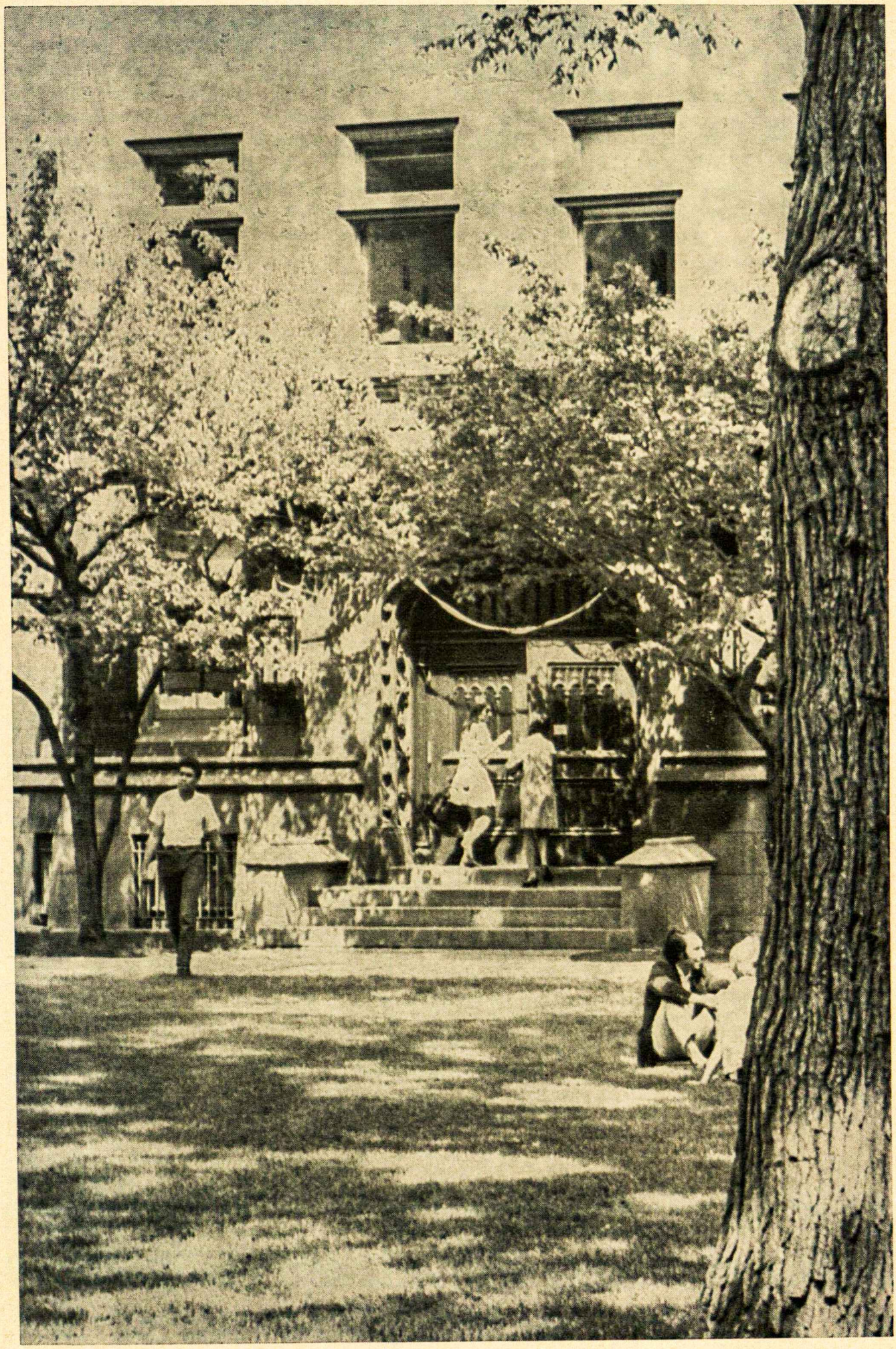

Antrasis "Antras Kaimas"

Marija Smilgaitė

Scena: Giedraičio Playhouse, Chicagoje
Laikas: savaitgalių vakarai, vasario 23, 24 d. ir kovo 1 - 2 d.

Veikėjai: Elvyra Kavaliūnaitė-Shannon
Lidija Koklytė
Marytė Mažeikaitė
Rimas Cinka
Mykolas Drunga
Vytas Marčiukaitis
Virgis Smilgys
Titas Antanaitis

Žiūrovai: gana jauna publika prie staliukų ir stikliukų.

"Antras Kaimas", panašus ambicijom į Chicagos išgarsėjusį satyros teatrą, Second City, atsikūrė po eilės metų su naujais aktoriais ir nauju repertuaru. Pats artimiausias šio spektaklio palyginimas skaitytojui yra dabartinė televizijos Laugh-In programa.

Skirstant lengvesnę literatūrą ir scenos pastatymus į humorą ir satyrą, tai šis "Antras Kaimas" daugiau savo pristatymu prilygtų pirmajai kategorijai. Visi satyriniai bruožai buvo labai švelnūs, neįžeidžiantys, nerėkiantys, nors kartais gilesnio tikslo ir nesimatė, išskyrus "Piliulių" ir "Hamleto" gabaliukus. Pasigesta ir įtarimų ir aštrumo, kad pavadinus visą programą satyra. Gal lietuviuose nebeliko jokių "dorybių" iškėlimui? Vienas žurnalistas rašė apie gyvenimo bruožą: "Kiek neskoningas, lietuviams necharakteringas, mažai įdomus gabaliukas 'Astronautai'." Taip, lietuviai neturi astronautų, tai tiksliai pratęsiant logiką ir tokių "astronautiškų" tipų negalėtų būti mūsų bendruomenėje.

Tuo tarpu juokų užteko. Programa buvo padalinta į dvi dalis; sudarytas iš ilgesnių ir trumpesnių dvidešimts devynių gabaliukų, imtų iš lietuviško ir pasaulinio gyvenimo. "Skruzdžių III", "tik ne mūsų generacijoje" nuskambėjo juokais salėje. Iš ilgesniųjų dalykėlių geriausiai pasisekė "Šekspyras", "Mano Šviesioji Draugė" (My Fair Lady), "Mūzos ir Poetas", ir "Romano Konkursas". Šie gerai išdirbti numeriai sujungė žinomus literatūrinius bei filminius bruožus ir veikalus su lietuvių aktualiu gyvenimu. Prilyginimai, gražiai suderinti, buvo gan juokingi, ir vardai, ypač autorių, nebūtų buvę minimi jei būtų abejojama jų verte lietuvių kultūrai. Tas aktualumas išlaikė nuotaiką, ir padarė publikai gilesnį įspūdį, kai tokių nesąmonių pripasakojo.

Bendrai programa nepatiekė užtenkamai išradingų naujų juokų žiūrovams. Vieni buvo ir matyti ir girdėti, arba tik su per lengvai atspėjama "punch-line". Vistiek ir humoristiniam bei satyriniam teatre žodis lieka antraeile priemone, o vaidyba laikytina svarbiausiu elementu. Visi aktoriai scenai talentingi ir aiškiai kalbėjo, o Elvyra Kavaliūnaitė - Shannon ir Vytas Marčiukaitis ypaš gerai suvaidino. Kai publikai reginio perdavimas, o svarbiausiai jo pabaiga, gerai buvo paruošti, tai ir girdėti juokai, tokie kaip "Archeologai", labai sėkmingai praėjo. Tačiau

tarp aktorių trūko bendravimo ir judesių apdailinimo humoristinėse scenose. Tai daugiausiai išryškėjo ilgesniuose gabaliukuose, kur tik teksto pailginimas neprisidėjo prie juoko ištęsimo.

Tematikos klausimu, tai ką vieni skaito pigiu anekdotu, kiti vadina rafinuotu arba miestietišku, tą dalyką kiekvienas žiūrovas turi pats nuspręsti, ir tai tik pagerėja su amžiumi arba atmintimi. "Smarvafil" ir dantų pastos "lytinio patraukimo" reklama juoką sukėlė pirmą kartą, bet jo nereikėjo kartoti. Programa prasidėjo su Teatro Festivalio parodija ir baigėsi su "Šerno" (Lokio-Maro) reginiu. Nei vienas, nei kitas nebuvo humoristiniai, nors daug darbo, ypač Šerne, buvo įdėta. Vietoj to nereikalingo skaldymosi lietuvių tarpe, jei negalima sceniniai bendrai dirbti, tai ar būtų ne pro šalį bent vienas kitą paremti?

Kostiumai paprasti, bet tinkami puošė aktorius. Pati scena buvo minimaliniai apstatyta, pritaikyta geram trumpam įspūdžiui ir greitam scenų keitimui. Scenos ir salės apšvietimas bei staliukų žvakės, prisidėjo prie lengvos nuotaikos sudarymo.

Svarbiausia "Antro Kaimo" duoklė yra patsai humoro-satyros žanras scenoje. Lietuvių literatūroje yra nedaug satyros, o rimtų komedijų dar labiau trūksta. (Nors neseniai pasirodžiusi "Bubulis ir Dundulis" yra gera išimtis.) Nepasiekė dar "Antrojo Kaimo" teatras grynos satyros laipsnio, bet bent sukūrė daug gerų komiškų momentų. Reikėtų iš viso daugiau satyros. Atrodo, kad mes lietuviai tiek kenčiame diena iš dienos, nešiodami Gustaičio minėtą "kiaušinį ant kaktos", jog juokai ne greitai mus išjudina. Kiek norime galime kalbėti apie lietuvių palinkimą į tragizmą ir rimtesnius vaidinimus (nors ir jų nedaug), bet reikalas palieka, o gali būti dar daugiau juoko išspaudžiama iš gilių lietuviškų sielų. Linkėjimai "Antram Kaimui" toliau dirbti ir nevengti pastangų satyros-humoro inscenizavime. Tragedija lieka tragedija, bet yra taip pat sveika pasijuokti (ypač Playhouse rūmuose.)

Tu — kvailas! O nutiko taip: vieną kartą du draugu, abu ateitininku, užėjo krautuvėn šio bei to nusipirkti. Vienas jų padavė pardavėjai paprašytą pinigų sumą. Ši turbūt buvo išsiblaškiusi. Vietoje teisingos grąžos ji sugrąžino netik visą paduotą sumą, bet dar dolerį pridėjo. Vienas tų draugų padavėjai paaiškino jos padarytą klaidą ir pasiūlė patikrinti jam grąžintus pinigus. Žinoma, pardavėja buvo labai dėkinga už mūsų draugo sąžiningumą.

Kito mūsų draugo reakcija buvo priešinga. Jis beveik automatiškai ištarė: "Tu — kvailas!" Jis nustebo kodėl jo draugas atkreipė pardavėjos dėmesį į jos padarytą klaidą. Vadinasi, apstatei tai — tylėk.

Šis mažas nuotykis mums daug ką byloja. Tačiau jis ryškiausiai iškelia mūsų apsinešimą nesveikomis dulkėmis. Mes esame praradę sąžiningumo jausmą. Atrodo, kad jau mes nejaučiame kas gera, kas bloga. Ir net mažuose dalykuose. O ką bekalbėti apie didesniuosius? Baugu ir pagalvoti, kas nutiktų, jei panašiai pasielgtum svarbiuose dalykuose.

Mes esame nužmogėję. Mes tampame panašūs į aną tėvą, kuris vaiką nubaudė už pieštuko pasisavinimą iš mokyklos, sakydamas, jog jam turėtų užtekti tų pieštukų, kuriuos tėvas parneša iš savo darbdavio raštinės...

Užuominos

Popieriniai ateitininkai. Gavėnios pradžioje netoli Chicagos įvyko uždaros vyrų rekolekcijos pravestos Tėvų Jėzuitų. Mūsų Chicaga — didelis miestas. Daug lietuvių, nemaža ateitininkų. Viskas gražu, jei ne tas rekolekcijose dalyvavusiųjų skaičius. Dvidešimt. Taip, mieli ponai, dvidešimt dalyvių.

Rodos, kad net ateitininkų sendraugių yra daugiau. Rekolekcijų organizatoriai pasakoja, jog daug buvo kviestųjų, bet maža dalyvavusiųjų. Nemažai nedalyvavusiųjų teisinosi laiko neturėjimu ir visuomeninių darbų didele našta. Buvo net ir tokių, kurie atrėžė, kad jei jam — organizatoriui — rekolekcijų reikia tai tegul jis ir važiuoja.

Manding, nėra mūsuose nė vieno tobulo vyro. Rekolekcijomis kiekvienas galėjo pasinaudoti, nes jos tikrai buvo prasmingos ir naudingos. Jos nupūtė didmiesčio dulkes, jos uždegė viltį, sustiprino pasiryžimą nepasiduoti apatijai. Viliamės, kad ateityje dalyvių skaičius daugkartiniai padidės.

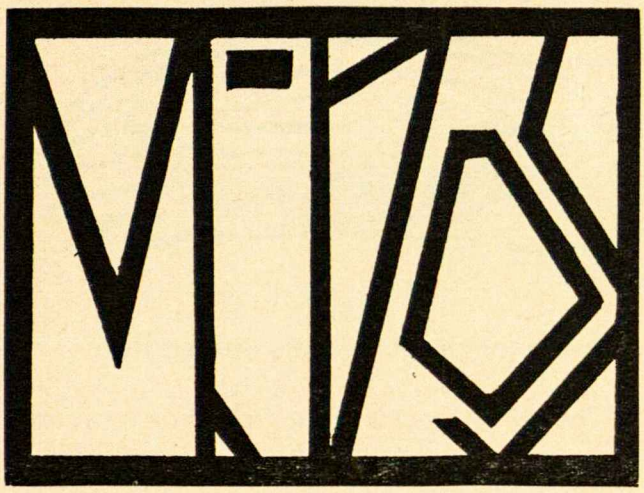

"Bubulis ir Dundulis"

Šių metų pradžioje pasirodė Chicagoje ir Clevelande Lietuvių Scenos Darbuotojai su Antano Rūko trijų veiksmų komedija "Bubulis ir Dundulis". Šiam linksmam vaidinimui nėra būtina literatūriniai svarstymai: yra paprasta komedija be ypatingų įtempimų ar įvairumų, juokų ar siužeto. Yra tik švelnus bitininkų gyvenimo atvaizdavimas —nuo naginių iki kasų. "Nei šis, nei tas" kai du kaimynai susipyksta, o jų jaunimas įsimyli. Taip visi nori vestis nuo šeimininkės iki senbernio, kad vos nepritrūko vaidmenų tiems norams išsipildyti. Nežiūrint paties teksto trūkumų, vaidinimas buvo labai gerai pastatytas dėka režisieriaus Algimanto Dikinio, dailininko Jurgio Daugvilos, ir Bronės Jameikienės kostiumų eskizų. Aktoriai Jonas Kelečius (Bubulis) ir Leonas Barauskas (Dundulis) perdavė skirtingus bei išvystytus charakterius. Visi kartu dirbdami išgavo ir nuotaiką ir juoką.

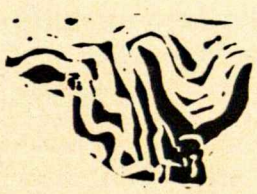

Kelečiaus tapybos paroda.

Tas pats minėtas aktorius Jonas Kelečius turėjo savo meno parodą Čiurlionio Galerijoje vasario mėnesį. Prieš tris metus jis pasirodė pirmą kartą visuomenėje, bet šį sykį su nauju stiprumu ir dideliu pasisekimu. Paveikslai yra labai spalvingi ir nutapyti plačiais ritmingais bruožais. Meistriškai suderino artimų tonų spalvas, palikdamas gyvumą be perdėjimų. Abstraktiniai Kelečiaus paveikslai šiek tiek emociniai yra stipresni negu figūrų studijos, bet ir šios turi savo charakterį bei įdomių ypatybių; pvz., šviesos vartojime ir veidų individualume. Keliuose paveiksluose yra jaučiamas svarbus, jėginis, trijų dimensijų drobės peršokimas į žiūrovą. Tai ypatingai ryškiai juntama "Abstraktinėje Kompozicijoje" per mėlynų bruožų iškilimą iš rausvo fono. Jono Kelečiaus pasitikėjimas savo kūrybiniais gabumais matyti jo paveiksluose, kurie išryškina jo stilių ir palieka gilų įspūdį.

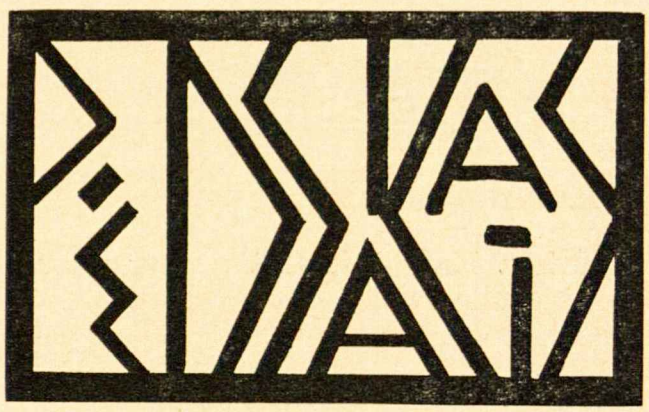

Lapinsko studijos rečitalis

Dariaus Lapinsko pianino studentų rečitalis įvyko vasario 22 d. Jaunimo centre. Vakaro programa pynėsi apie Robert Schumanno gyvenimą ir jo kūrybą. Tas biografines detales ritminiai skaitė keturi Jaunimo Teatro aktoriai, įjungdami muzikos gabaliukus į vieną bendrą montažinį epizodą. "Moderato Cantabile" dainavo solistė Margarita Momkienė, akomponuojant studentų ansambliui. Lietuvių operos solistas Bronius Maciukevičius atliko dainų ciklą "Poeto Meilė", pritariant pianinui. Iš elegijos Schumannui "Pavargusi— tavo — dvasia... — Tu — reikalavai — per — daug — iš — jos..." išplaukė svarbiausias vakaro pasirodymas: Algimantas Viktoras skambino "Vienos Karnavalą".

"Ponia-Tarnaitė" L. L. vakare

Laiškai Lietuviams žurnalo tradicinio vakaro programoje (kovo m. 8 d. Jaunimo Centre) buvo pastatyta G. B. Pergolesi komiška dvejų veiksmų opera "Ponia-Tarnaitė". Serpinos vaidmenį atliko Dalia Kučėnienė; Vytas Nakas — Uberto; ir Juozas Valentinas — Vespone. Solistus paruošė Izabelė Motekaitienė. Manigirdas Motekaitis ir styginis kvartetas (Povilas Matiukas, Alfonsas Paukštys, Faustas Strolia ir Petras Armonas) sudarė muzikinę palydą. Dekoracijos, kostiumai ir šviesos sukūrė gražų ir spalvingą operos vaizdą. Išlaikytas balansas tarp solistų ir muzikinės palydos leido operos komiškai intrigai lengvai išsivystyti. Solistai neblogai atliko savo roles, kurios melodiniai buvo gana komplikuotos, parodydami balsų išlavinimą ir malonių intonacijų.

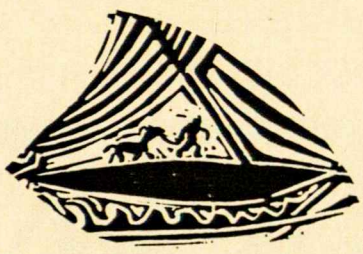

Drama Los Angeles

"Šviesa Kuri Užsidegė", Anatolijaus Kairio vaidinimas, pasirodęs sausio 11 d. Los Angeles mieste. Vienas iš dvejų vaidinimų, kurių premjeros buvo Teatro Festivalyje Chicagoje (kartu su Kairio "Diplomuotu Siuvėju"), šis veikalas pasižymėjo tuo metu geriausiu pastatymu (kartu su Clevelando "Keturiais Keliauninkais") ir geriausiu scenovaizdžiu, laimėjimai režisierės Dalės Mackialienės ir dailininko Algio Žaliūno. Erdvilas Janulaitis (partizanas Vienasužvisus), Danutė Barauskaitė (Deputatė), ir Ilmara Mažeikaitė (Sekretorė) išsiskyrė savo sugebėjimais. Turinį sudaro partizano pareiškimas mirti vietoje bendradarbiavimo su despotu. Makabriškas baletas, veikėjų išvaizdos ir pats scenovaizdis švyturio ir griuvėsių kolonadose sudarė dramatinę įtampą ir įtraukė publiką į tragedijetės groteską. Vaidinimo dialogus, ypatingus literatūrinius trūkumus ir neišvystymus sambūris nugalėjo vaizdiniais ir dramatiniais elementais.

Lapinsko muzika Colorado universitete

Kovo 3 d. ketvirtame Colorado universiteto muzikos festivalyje buvo atliktas kompozitoriaus Dariaus Lapinsko kūrinys. Jį išpildė pilnas kamerinis ansamblis. Tenoras John Paton dainavo žodinį šio veikalo tekstą — penkias kiniečio peoto Li Tai-Po poemas, o dirigavo Oswald Lehnert.

Varneliui dailės premija

Kazys Varnelis laimėjo Vielehr vardo tūkstančio dolerių premiją Chicagos Meno Instituto bienalėje parodoje (atidaryta kovo 22 d.) už savo optinio meno paveikslą "Ritminės Refleksijos". Besikartojantys keturkampiai pasidalina į trikampius, horizontalinės ir vertikalinės linijos pradeda banguoti, kilti ir kristi iš fono. Šis laimėjimas vienos iš svarbesniųjų meno premijų, davė Varneliui teisę dar išstatyti du savo darbus "Variacijos" ir "Mėlynasis Eksperimentas". Chicagos ir apylinkės (šimto mylių atstumo) dailininkai gauna progą kasmet (vienais metais tapyba ir skulptūra, kitais grafika, ir t.t.) patekti į parodą tik išpildžius didelius reikalavimus. Iš visų pristatytų darbų jury komisija šiemet atrinko tik šimtą šešis. Kazys Varnelis baigė Kauno Taikomosios dailės institutą 1941 m. ir Vienos Dailės akademiją 1945 m. Šiuo metu dailininkas mokytojauja Chicago City College ir reiškiasi minimalistinėje skulptūroje bei savo optinio meno šakoje.

Marija Smilgaitė

SAULĖLYDYJE

Saulėlydyje
raudoni ir žali lapai krenta
ant bevardžio kapo.

2-3-69

LAUKIANT

Laukiant atsakymo
praeina dienos
nepalikdamos ženklo
negydydamos žaizdas.

Kęstutis Gaidžiūnas

RUDENS VIENUMOJ

Porceliano šuo
kasdien
rudens vienumoj
saugo mane.

1-26-69

LAIŠKAS

Lapkričio vėjas...
ant laiptų
tuščio namo
neatplėštas laiškas.

1-30-69

DAINA

Jis čiulba meilės dainą
Plėšančią rytmečio tylą;
Laike... sustok, sustok!

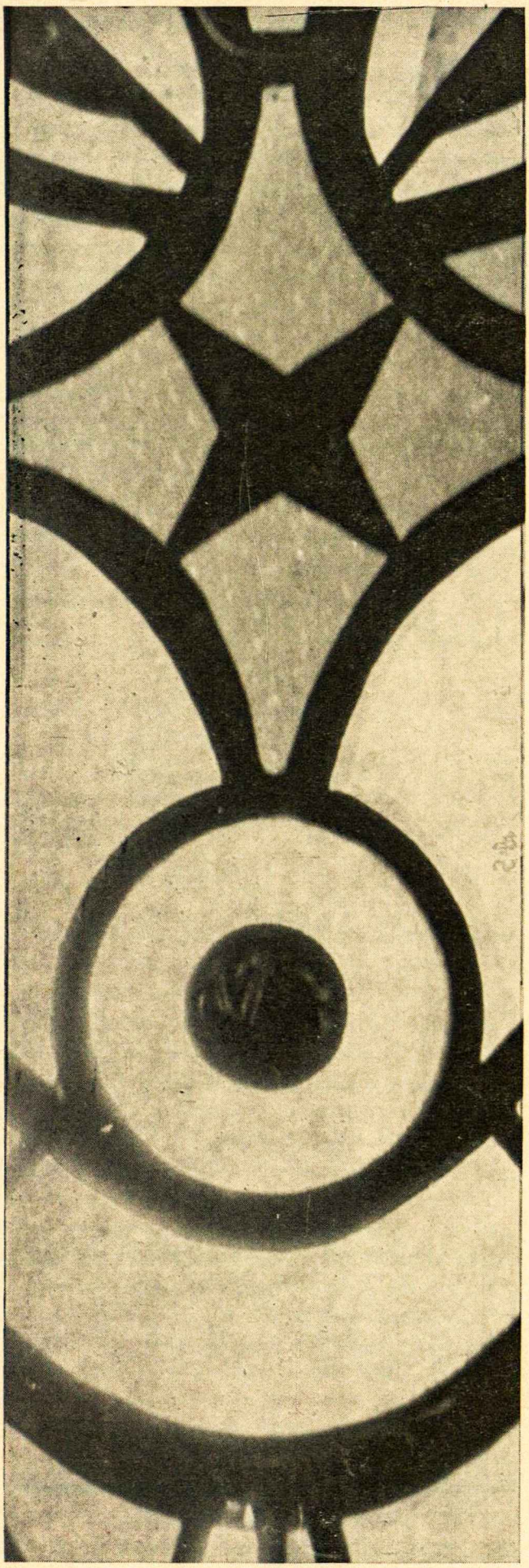

Versmė

Aloyzas Baronas

Kalvarijos kalne dar buvo giedra ir šviesu. Žemė sukosi įprastu savo taku, šlamėjo medžiai ir vėjas praskrendančių paukščių sparnuose, blizgėjo žalsvi stogai, kareivių sagtys ir šalmai. Šimtas Rymo kareivių stoviniavo Kalvarijos kalne ir žiūrėjo į triukšmaujančius žydus.

— Gelbėkis, jei esi žydų karalius.

Kareiviams buvo nuobodu. Jie buvo daug kartų matę kryžiavimo scenas, tačiau keistas žydų triukšmas dėl vidury nukryžiuoto trečiojo, juos truputį erzino. Šimtinės vadas sėdčjo ant arklio ir žiūrėjo į Jeruzalės blizgančius bokštus arba atsigrįžęs į priešingą pusę stebėjo vedančią į Egiptą siaurą kelio juostą. Pilką su nedideliais judančiais vorais, asilėliais. Šimtininkas laukė pamainos žydams vis šūkaujant.

— Jo velnias pasitraukė nuo jo.

Šimtininkui buvo vistiek ar vienu žydu daugiau ar mažiau, ir kryžiuojamais jis nesirūpino, tačiau tas nuolatinis žydų erzelis jį pykdė vien todėl, kad vidurinysis kryžiuojamas kėlė nerimo ir nusistebėjimo. Šimtininkas vėl pasuko galvą į kryžius, aplink bestovį žydai truputį aptilo viduriniam nukryžiuotojam tariant:

— Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro.

Šimtininkas vėl atsisuko į kelią. Į kalną lipo Abenadaras su penkiasdešimt kareivių pakaitu. Trys nukryžiuotieji greit turėjo mirti, nebebuvo laukiama išsišokimų, todėl sargyba Piloto buvo sumažinta pusiau.

Po keletos keitimosi akimirkų, šimtininkas lygias gretas vedė namo, o į triukšmaujančių žydų minią nuo arklio žiūrėjo Abenadaras. Jis kartais apžvelgdavo žalias pakalnes, plytų kelią ir mėlynas dangaus properšas.

Pasikeitus sargybai, Jonas, Salomė ir Marija Kleofa priėjo visai arti kryžiaus. Abenadaras nieko jiems nesakė. Jis jautė kažkokią širdy tuštumą, kažkoks keistas graudulys daužėsi širdy lyg akmenys verčiami į pakalnę, kurie laužydami mažus daigus tratėjo žemyn. Visa tai prasidėjo nuo Kristaus pažvelgimo Piloto kieme. Tuo laiku iš Judėjos ir Joppes atvyko šventėms į Jeruzalę būrys žymių vyrų. Saulė buvo pradėjus temti. Pasirodė žvaigždės. Jie stebėjo besikeičiančią gamtą ir garsiai šaukė:

— Vargas. Jei ne ta Dievo šventovė, reikėtų ugnimi sunaikinti tą šlykštųjį miestą, kurį prislėgė toks nusižengimas.

Kristaus artimieji nebebuvo vieni. Žmonės pasidalino pusiau ir abi pusės barėsi. Abenadaras, kad nebūtų daugiau erzinimosi, uždraudė tyčiotis iš Kristaus. Minia ir dangus buvo pritvinkęs nesuprantamos įtampos. Mėnulis dengęs saulę perėjo į vakarų pusę, nusirito kažkur už horizonto ir tartum kieno pasuktas lėkė erdvėmis neįprastu keliu. Po kiek laiko pasirodžiusi saulė buvo aptraukta rūku. Ji atrodė kruvina, jos spinduliai sklido pamažu, šviesa buvo nyki ir silpna. Pasirodžiusios žvaigždės ėmė gesti. Farizėjai, grįžtant šviesai, vėl ėmė džiaugtis ir vėl iš naujo tyčiotis.

—Kitus prikeldavo, o pats miršta.

Abenadaras pradėjo žydus drausti, pats nesuprasdamas kodėl, dabar gynė tą gilaus žvilgsnio žmogų. Šimtininkas buvo matęs daugybę mirčių, bet dabar Kristaus mirtis jį užkrėtė nerimu, siaubu ir smalsumu. Abenadaro arklio pirmutinės kojos buvo beveik ant kryžiaus kalvelės, šimtininkas iš arti žiūrėjo į erškėčiuotą galvą. Tuo laiku Kristus ištarė paskutinius savo žodžius. Sudrebėjo žemė, skilo uola, vieni keikė, kiti klaupėsi žemėn. Išdidus Abenadaras sėdėdamas ant arklio galvojo: "Tikrai kažkas nepaprasto. Galbūt jis Dievo sūnus? Dievai kovoja, grumiasi, žudo, naikina ir laimi. Net ir Rymo dieviškas imperatorius parodo savo galią. Ne, dievai šitaip nemiršta." Bet Kristaus žvilgsnis tebebuvo Abenadaro akyse. "Bet jo akys, jo nesuprantamas pažvelgimas. Tai paguoda, saldumas, viliojanti ramuma ir geismas kažko nežemiško. Galbūt jis Dievo sūnus. Nežinai kodėl dievai kenčia ir miršta." Išdidus Abenadaras nušoko nuo arklio ir neišlaikydamas šitų susitvenkusių minčių, metė jietį žemėn ir šūktelėjo:

— Mirė Teisingasis. Tikiu, kad jis buvo Dievo sūnus.

Paskui Abenadaras atsistojo ir minutę žiūrėjo į savo karius. Su jais jis malšino žydus, su jais jis jojo pavergtos Jeruzalės gatvėm, su jais žygiavo pro Piloto forumą. Jie ir jis buvo nenugalimos Romos kariai. Bet išdidumas lūžo nuo ano tylaus ir nesuprantamo Žydo žvilgsnio. Ir staiga Abenadaras pakėlė nuo žemės jietį ir, ja parodęs į dvidešimtpenkmetį savo pavaduotoją Kasijų, sušuko:

— Aš nebe vadas. Aš tikiu šitam nukryžiuotam Dievui. Jūsų vadas Kasijus.

Valandėlę jis žiūrėjo į karius ir šie į jį. Nustebę žydai valandėlę nukreipė akis nuo kryžių. Paskui Abenadaras lėtai ir neatsigrįždamas nuėjo per žalią Gikono slėnį į Himmono uolas pasakyti Kristaus mokiniams kas atsitiko. Vakare jis jau liūdijo besistebinčiam Pilotui, ir šis, su savo buvusiu šimtininku, valandėlę stovėjo prieš savo dievus susimąstęs ir nekalbus. Jo žmona Proklė jį buvo palikusi ir dabar paliko vienas vadų.

O ant Kalvarijos kalno dalis minios plėšė žemėn drabužius, pylėsi pelenais galvas ir nužemintai mušėsi į krūtines. Virpėjo medžiai ir uolos, klaikiai skambėjo verkiančių balsai ir skubančių namo žvilgsniai. Ant kryžiaus kabėjo Kristus pravira burna, krauju pasruvusiom, ligi pusės primerktom akim. Nugara Jo buvo prisišliejusi prie Kryžiaus, keliai sulinkę, kojos pasisukę apie jas prikalusią vinį.

Atsipeikėję nuo baimės kaikurie prisiartino prie skilusios uolos tarp Kristaus ir kairiojoj pusėj nukryžiuoto žmogžudžio ir mėtė į pasidariusią bedugnę akmenis. Vėliau leido į gelmę surištas virves ir, negalėdami pasiekti dugno, jautė keistą baimę. Vieni vis bandė nugalėti siaubą, buvo užkietėję, o kiti jautė, kad įvyko kažkas nepaprasto jų sielose kaip ir gamtoj. Kasijus staiga tapęs viršininku išskirstė sargybas ir pats su penkiais kareiviais paliko pačioj Kalvarijos kalno viršūnėj. Žydai ginčydamiesi lipo pakalnėn, tik artimieji Kristaus giminės vis dar stovėjo

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

po kryžiumi. Kartais bailiai prislinkdavo artyn bet kuris iš Kristaus mokinių ir vėl skubėdavo atgal. O diena vėl šviesėjo, vėl stiepėsi saulėn daigai ir palmės mojavo saulei, tik Jordano vanduo nebebėgo nuosekliai savo vaga, o veržėsi į pievas. Per žemės drebėjimą prie Tarichejos ilgas, juodas akmeninis pylimas, reguliuojąs Jordano vandenis, visiškai įgrimzdo. Sugriuvo Gergezoje ir visame Chorazino apskrity namai. Kalnas, ant kurio Kristus padaugino duoną, pajuto didelį drebėjimą ir akmuo, ant kurio Kristus dalindamas duoną sėdėjo, perskilo pusiau.

Kasijus jodinėjo po visą aikštę, kareiviai sėdėjo netoli kryžių subedę savo jietis į žemę ir kalbėjosi su kitais stovinčiais pakalnėj. Tuo laiku atėjo šeši budeliai ir geležinėm lazdom pradėjo daužyti žmogžudžiams blauzdas. Kristaus artimieji pasitraukė į šalį, gi budeliai palipę prie Kristaus pradėjo jį purtinti šaukdami:

— Jis nemirė, jis tik apsimetęs.

Blauzdikaulių laužymo mirštantieji bijojo, todėl budeliai nenorėjo tikėti Kristaus mirtimi. Trumparegis Kasijus, visada uolus tarnybai, stovėjo visai arti ir žiūrėjo į budelių darbą, klausydamas sunkaus kankinamų žmogžudžių dejavimo. Jis uoliai vykdė visus jam pavestus uždavinius, kiekvienam savo veiksmui priduodavo daug reikšmės ir dabar galvojo, kad su netikėtu pakilimu tarnyboj yra laimėjęs kažką nepaprasto. Ir staiga panoro tam neaiškume pasitarnauti. Jis pasiėmė jietį, ligi šiol kabėjusią sudėstytą ant arklio, sumaustė ją ir uždėjo smaigalį, kuris buvo paplokščias, su kriaušės pavidalo galva. Jietis atrodė, kaip vidutinio ilgumo lazda.

Į perskilusios uolos bedugnę bailiai prieidami žmonės vis dar mėtė uolos nuotrupas ir akmenis. Atsimušdami į nelygias sienas akmenys ritosi į prarają be pertraukos dundėdami. Staiga Kasijus suragino arklį, kuris pabėgęs keletą šuolių sustojo prie bedugnės, ir stipriai iš įsibėgėjimo smeigė jietį į dešinį Kristaus šoną. Jietis pervėrė krūtinę, padarydama ir kairiajam šone mažą žaizdelę.

— O, o, — sudejavo Kleofa, Marija, Jonas ir kiti Kristaus artimieji. Tuo tarpu Kasijus patraukė jietį atgal. Su jieties ištraukimu iš žaizdos pliuptelėjo kraujo ir vandens srovė tiesiai į Kasijaus veidą. Ir staiga Kasijus pajuto, kad jis mato daug geriau nei pirma. Sekundę prieš jo akis atsistojo nuostabaus žalumo slėniai, uolos, palmės bei spindintys Jeruzalės stogai ir vandenys. Kasijus nušoko nuo arklio ir beveik kriste sukrito ant žemės. Iš Kristaus žaizdos lašėjo kraujas ir rinkosi į mažą duobutę po kryžiumi. Ir prie to su kraujumi maišyto vandens suklaupė visi ištikimieji Kristui ir sėmė jį stiklais ir šluostė skepetom. Kasijus klūpėjo garsiai šaukdamas:

— Stebuklas. Aš regiu. Jis buvo Dievo sūnus.

Tačiau nors Kasijus matė tolumas ir patį Dievą, geismas aukštesnio posto paliko jo širdyje. Jis kruopščiai ėjo Abenadaro pavestas pareigas ir norėjo įsakinėti.

Praėjo diena. Pilna pykčio, baimės, pagiežos, keiksmo ir maldų. Kristus buvo palaidotas. Pykdami farizėjai užantspaudavo Kristaus kapą ir pastatė savo dvylika sargybinių. Kaifo vyresnieji paprašė ir Piloto, kad šis duotų dar kelis sargybinius, nes antraip, pavogę mokiniai kūną, skleis mieste paskalas, kad Kristus prisikėlė. Pilotas vėl paskyrė Kasijų. Šis turėjo stebėti ir apie viską pranešinėti Pilotui, prietaringai besmilkančiam aukas rymietiškiem dievam. Kasijus tebebuvo drausmingas. Jis ir septyni kareiviai stovėjo prie uolos su Kristaus kūnu. Dabar Kasijus turėjo daug laiko ir galvojo apie visa tai kas buvo įvykę.

Ėjo naktis šaltoka ir giedri. Vėl danguje spindėjo žvaigždės, kaip dieną per Kristaus mirtį, ir mėnulis ėjo įprastu savo keliu. Vėl Kristaus priešininkai buvo ramūs ir Jordanas tekėjo, paplatėjusiais krantais, ir Genezareto ežeras plakėsi siūbuodamas pakrantėse žvejų laivus. Kvepėjo apkarpyti krūmai, lingavo palmės, toli uolose vis dar tebesislapstė Kristaus mokiniai.

Iš Betanijos atvyko su Lozoriumi Morta, Marone, Dina ir Mara. Jos verkė klausydamos pasakojimų apie Kristaus kančias ir stebėjosi visa tuo kas buvo įvykę. Prie Kristaus karsto vis tebemąstė Kasijus.

Aušo aušra. Rausva, lyg pilna kraujo. Ir lyg jos raudonumo išsigandusi sudrebėjo uola. Iš septynių kareivių, keturis Kasijus buvo leidęs išeit į miestą ir tik trys

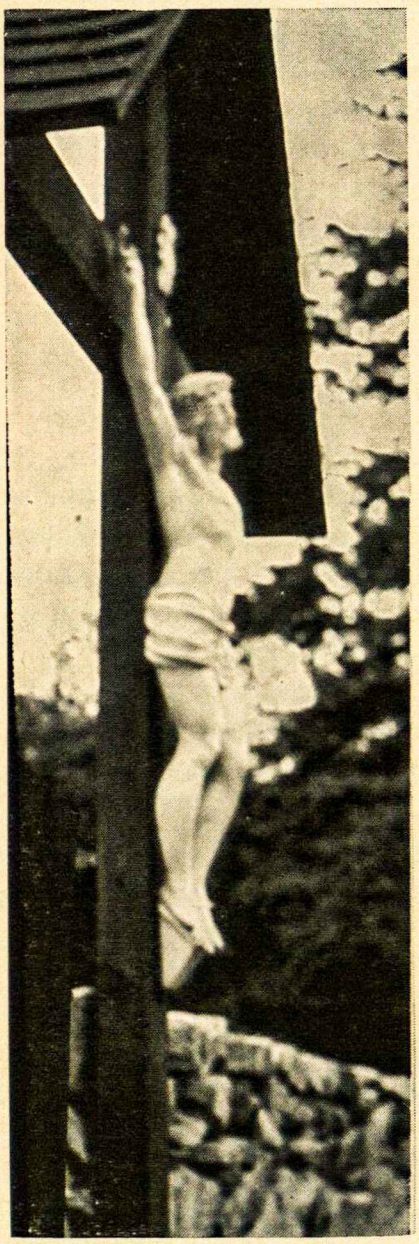

bestovėjo prie karsto. Siūbavimas parbloškė juos žemėn. Valandėlę jie gulėjo apsvaigę. Po to nesuprasdami kas atsitiko kalbėjosi apie naują žemės drebėjimą. Tik Kasijus stovėjo nuošaliai ir žiūrėdamas pro rytmečio prieblandą į žemai gulintį miestą galvojo: "Mano akys tikrai nuo jo kraujo pasidarė šviesios." Rodos dabar matė per tamsą ir uolas. "Ne, jis tikrai Dievo sūnus. Reikia eiti paskui Abenadarą. Reikia eiti. Šis miręs žydas tikrai buvo Dievas. Reikia palikti viską ir eiti pas mokinius. Kas turi tokį galingą Dievą, tas gali nieko nebijoti." Ir Kasijus prisiminė visus pasakojimus apie ežero nutildymą, apie duonos padauginimą, aklųjų regėjimą ir luošųjų vaikščiojimą. Pirma iš to viso jis juokėsi, dabar tie visi atsiminimai grįžo smulkmeniškai, ligi kiekvieno girdėto pasakojimo detalaus atkūrimo.

Kai Kasijus apsidairė, Kaifo kareiviai vis dar tebegulėjo žemėj. Drebėjimas buvo toks stiprus, kad ir po minutės sargybų žibintai siūbavo ir liepsna virpėjo lyg norėdama iššokti iš laikiusių indų.

Kristus atsikėlė. Tai jautė Kasijus, bet nematė. Ant uolos tebebuvo visi antspaudai. Prie uolos klūpėdamas Kasijus regėjo kaip iš Kristaus šono tekėjo šviesių spindulių srovė. Ir milijonai žmonių gėrė tą srovę ir jie ėjo giedodami. Kartais žmonių minios eidavo kaip aklos ir į bedugnę kai kurie buvo bekrentą, kaip žydų metami akmenys, bet iš Kristaus šono tekėjo versmė ir jos užpilti žmonės peršokdavo bedugnę. Jie žengė šypsodamies, spindinčiais veidais ir pakėlę galvas, per ligas, ugnis, vergiją ir kalėjimus. Nemokytos suvargę tautos tiesė į tą versmę rankas ir džiaugėsi. Giedodamos minios ėjo į liepsnas, mirė masiniuose kapuose, o iš Kristaus šono einanti versmė juos gaivino. Sulaužytuose kūnuose, beformiuose žmonių gabaluose, spindėjo nepaprastas giedrumas.

Kasijus atsikėlė pilnas šviesos ir nuvyko pasakyti Pilotui kas atsitiko. Po kiek laiko tas praregėjęs šimtininkas buvo pakrikštytas Longinu.

Aušra blyško, uolos link ėjo skarotos moterys, spurdėjo busdami paukščiai, supėsi palmės, po jomis meldėsi mokiniai ir metė pirmus spindulius saulė, pradėdama naują nepabaigiamą dieną.

sportas

POKALBIS SU PIRMININKU

Algiu Bielskum

Algirdas Bielskus yra Šiaurės Amerikos Lietuvių Fizinio Auklėjimo ir Sporto Sąjungos Centro Valdybos pirmininkas. Tačiau jis nepasitenkina tik administraciniais darbais. Jis randa laiko ir noro treniruoti Clevelando Žaibo tinklininkes, lengvaatletus, mėgsta pateisėjauti ir neatsisako nuvežti clevelandiškius sportininkus į visas lietuvių sporto pirmenybes. Tai yra jam natūralu, nes jo pirmoji meilė yra sportas.

Jam taip darbuojantis, nėra lengva su juo ilgiau pasikalbėti. Tačiau man pasisekė jį Chicagoje jaunių krepšinio apygardinėse pirmenybėse susigauti ir užklausti keletą klausimų:

P. Ž.: Sporto Sąjunga jau gyvuoja virš dvidešimt metų; Algi, kiek yra dabar registruotų klubų?

Bielskus: 1968-1969 metų registraciją yra atlikę keturiolika klubų iš Kanados ir JAV-bių.

P. Ž.: Kiek tai apima sportuojančio jaunimo?

Bielskus: Virš 600.

P. Ž.: Tai nemažas skaičius, bet yra įdomu žinoti, ar klubai ir registruoti nariai auga skaičium ar mažėja?

Bielskus: Deja, gana reguliariai mažėja. Prieš devynis metus Sąjungoje buvo 28 klubai ir virš 1,000 narių. Per tą laiką sunyko Omahos, Los Angeles, Baltimorės, Bostono, Worcesterio, Rochesterio, Hartfordo, Newarko, Niagara Falls (Kanados) ir net trys Chicagos klubai. Dėl to, žinoma, sumažėjo ir sportininkų skaičius.

P. Ž.: Sportui sąlygos yra neblogos, lietuviško jaunimo netrūksta ir sportas jaunimui yra patrauklus, tad kodėl klubai nyksta?

Bielskus: Yra trys pagrindinės nykimo priežastys: 1. Kaip ir visa kita mūsų tremties veikla bei organizacijos, taip ir sportas išgyvena natūralų aktyvumo mažėjimą. Tai yra emigracijos ženklas. 2. Organizatoriai ir vadovai pavargsta ir pasitraukia iš aktyviųjų darbuotojų tarpo. Jų nutrupėjimas paraližuoja visą veiklą, nes nėra, kas juos pakeistų. Jaunesnieji nesugeba ar neturi noro jų vietas užimti. 3. Čia įtakos turi ir Centro Valdybos. Kuo dinamiškesnė centro valdyba, tuo veiklesnė Sąjunga.

Apskritai, sąjungos padėtis nėra tokia liūdna, bet reikia gerų norų, daug darbo ir koordinuotos veiklos. Atgaivinimas tų klubų, kurie yra apmirę, priklauso daugiausia jaunimui.

P. Ž.: Kiek yra pasikeitusi Sąjunga per paskutinius dvidešimt metų?

Bielskus: Nemažai.

Nuo 1949 iki 1956 metų pagrindiniai vadovai ir visas veikimo metodas buvo nukopijuotas iš Vokietijoje išvystyto judėjimo.

1957-tais įvyko pagrindinis perorganizavimas. Tais metais Rochesterio suvažiavime buvo priimtas naujas sąjungos statutas, suorganizuotos apygardos ir Dr. A.Nasvyčio vadovaujama Centro Valdyba (tais laikais vadinosi FASK-tas — Fizinio Auklėjimo ir Sporto Komitetas) sugebėjo padvigubinti klubų skaičių ir bendrai išvystyti didelį judėjimą. Net penkiolika naujų klubų buvo gimę dviejų metų laikotarpyje.

Mano manymu, šįmet pradedame trečią sąjungos erą.

P. Ž.: Ar galėtum truputį apibūdinti šios "trečiosios eros" pradžią ir ko mes galime tikėtis iš Sporto Sąjungos?

Bielskus: Šįmet, per Sąjungos metinį suvažiavimą, kuris įvyko Detroite, teko plačiai išdiskutuoti persiorganizavimą. Ypač didelis dėmesys buvo atkreiptas į fizinį auklėjimą.

Konkrečiai, lig šiol buvo tik keli bandymai išplėsti fizinį auklėjimą Sąjungoje. Deja, jie nebuvo sistematiški. Prieš kelis metus buvo suorganizuoti išsamūs kursai, bet po to nepasisekė tokių kursų pakartoti. Toronto Aušra jau eilę metų organizuoja vasaros stovyklas, kur yra pabrėžiamas sportas, bet jiems nepavyko pritraukti sportininkų iš kitų vietovių.

Dabar organizuojame specialų komitetą, kuris kaip tik studijuos ir ugdys fizinio auklėjimo sistematišką mokymą ir jo įgyvendinimą.

Šįmet organizuojame net tris sporto stovyklas. Pirmoji bus Toronto Aušros vasaros stovyklavietėje. Man paėiam teks jai vadovauti. Bus kviečiami sportininkai iš visos Sąjungos.

Antroji stovykla bus krepšinio kursų pobūdžio. Tai stovyklai vadovaus mūsų fizinio auklėjimo pedagogas ir žinomas krepšininkas Pranas Čekauskas.

Trečioji stovykla bus ruošiama, kaip ir kasmet, Toronto Aušros, tačiau bus kviečiami sportininkai iš visur.

P. Ž.: Jeigu kas norėtų dalyvauti šiose stovyklose, kur reikia kreiptis?

Bielskus: Netrukus visi klubai gaus aplinkraščius. Jeigu kas domėtųsi, bet nepriklauso klubui, gali kreiptis į Centro Valdybą: c/o Algirdas Bielskus, 15321 Lake Shore Blvd., Cleveland, Ohio 44110.

P. Ž.: Kokias sporto šakas Sąjunga kultyvuoja ir kurios jų yra populiariausios?

Bielskus: Mėgiamiausa sporto šaka yra krepšinis. Beveik visi klubai turi krepšinio sekcijas ir bent porą komandų. Po to seka tinklinis. Tačiau tik Clevelando Žaibas, Chicagos Neris ir Cicero Vėtra rūpinasi šio sporto prieaugliu. Lengvojoj atletikoj teliko du klubai, kurie turi ypatingai stiprias sekcijas: Clevelando Žaibas ir Toronto Aušra.

Kitos sporto šakos — lauko tenisas, plaukymas ir stalo tenisas yra nusilpę. Kadangi šios sporto šakos yra daugiau-

(nukelta į psl. 90)

Algis Bielskus

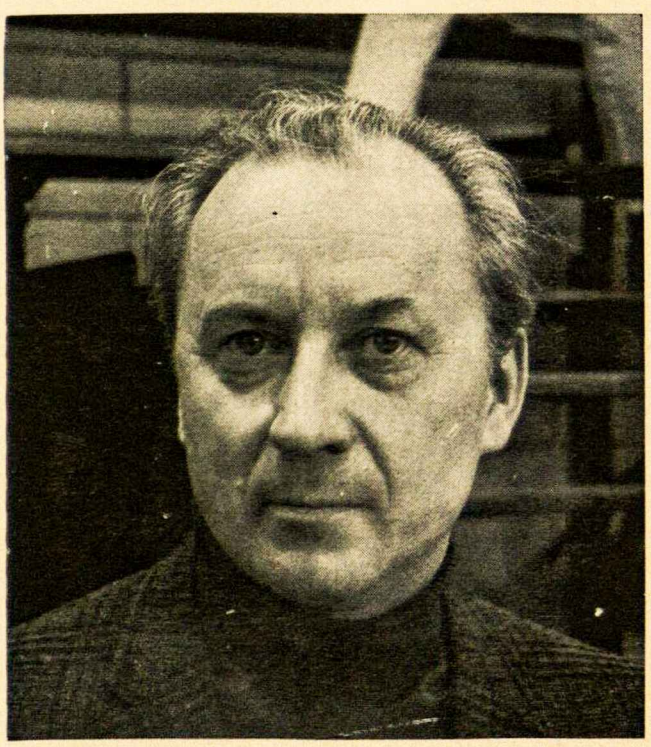

ATVIRAS LAIŠKAS SKAITYTOJAMS

Mielieji šriubai ir riešutai,

Taip ir pradėsiu. Noriu pirmiausiai jums save persistatyti; tiesiog iš praeities — į jūsų galvas. Esu Onytė Landrytė. Netekėjusi. Vidurinio amžiaus; nei per sena, nei per jauna.

Turiu daug patyrimo visuose gyvenimiškuose klausimuose. Užtat nesigėdinkite manęs nieko klausti. Prižadu į visus klausimus atsakyti. Nemanykite, kad aš nepasiruošusi. Turiu visą būrį patarėjų— jaunų žmonių ir specialistų. Tad pirmyn, draugai, į problemas.

Jūsų gyvenimo klausimais susirūpinusi,

Onytė Landrytė

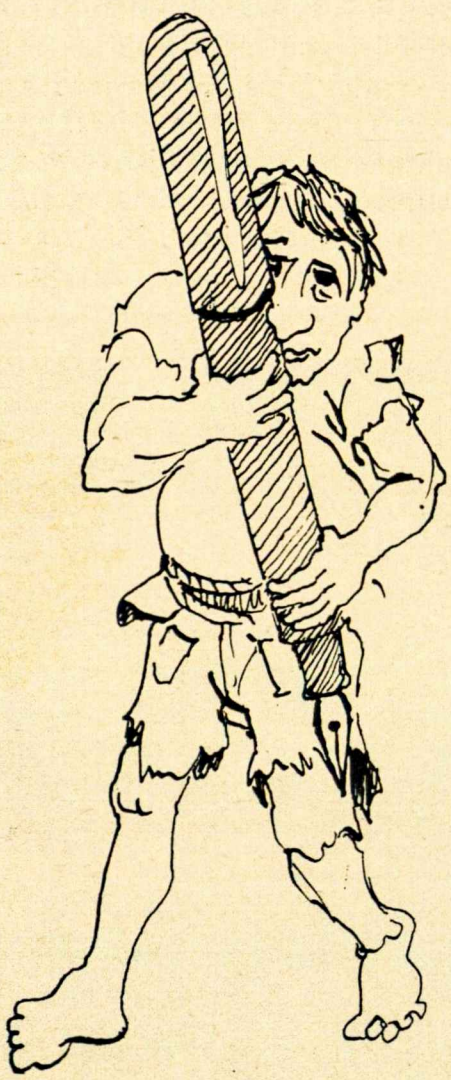

KAIP NESUDARKYTI ANGLIŠKO AKCENTO

Miela panele Landryte,

Padedi visiems, padėk ir man. Esu jaunos šeimos tėvas. Auginu du gražius berniukus. Gyvenu lietuvių rajone. Mano vaikus labai erzina kaimyno vaikai, kodėl jie nemoka lietuviškai. Aš nenoriu su kaimynu susipykti, nes jis mano geras draugas, bet taip pat nenoriu ir vaikų akcento sudarkyti, mokant juos lietuviškai.

Susirūpinęs lietuvis tėvas

Mielas tėveli,

Pasiskųsk savo policijai, ar šiukšlių rinkėjams. Jie ką nors padarys. Mažiausiai pagąsdins tavo kaimyno vaikus, kad jie nesijuoktų iš tavo vaikų. Man atrodo, kad nė vienas tėvas negali sugadinti vaikams akcento, mokant juos lietuvių kalbos. Tu greičiausiai aukoji lietuviškiems reikalams ir to užtenka. Vaikus lietuviškai tegul mokina tie, kuriem kitos lietuviškos problemos jau neberūpi.

PABĖGĖLEI PER DAUG MEILĖS, PER MAŽAI PINIGŲ

Brangi panele Onyte,

Esu septyniolikos metų. Kadangi mano tėvai yra senos galvosenos ir seno pasaulio pažiūrų, tai dar neištekėjusi. Gyvenu viena. Jau man tiek nusibodo mama ir tėtis, kad iš namų pabėgau.

Turiu problemų: man trūksta pinigų ir pasigendu mamos valgių. Tai dar nebūtų taip blogai. Bet neseniai įsižiūrėjau į seną vedusį vyrą. Jis man patinka, nes turtingas ir geras (kai einu į jo krautuvę apsipirkti tai jis man vis šypsosi ir padovanoja "bubble-gum"). Jį desperatiškai dėlto įsimylėjau. Greit atsakyk. Mirštu iš susijaudinimo, belaukdama tavo atsakymo.

Tavo desperatiškai
Įsimylėjusi Barbutė

Brangi Barbute,

Nesijaudink — viskas praeis. Suvalgyk (o gal geriau pakramčius išspjauk) "bubble-gum" ir šaltai pagalvok. Siūlau maistą pirkti kitoje krautuvėje. Tą senį užmiršk. Geriau nusižiūrėk jauną studentą (tik ne tokį, kurio plaukai ilgesni už tavo ir kuris nors vieną kartą per savaitę maudosi). Parašyk tėvam ir paprašyk, kad jie tavęs atsiprašytų ir tada, galbūt, tu net ir namo grįžt galėsi. O jei nori atprasti nuo mamos valgių — pabandyk pati pasigaminti.

Nenumirk, belaukdama mano atsakymo. Tavo laimė — meilėje ir piniguose, o ne mano atsakyme. O jei mano atsakymu nepatenkinta — aplankyk protinių ligų daktarą. Tada visos problemos išgaruos.

KĄ STUDIJUOTI?

Brangi panele Onyte,

Esu berniukas. Amžius — paslaptis, bet tu turbūt atspėsi iš mano laiško turinio. Man mokykla nepatinka. Nors tėvai ir varo, bet turbūt iš jos bėgsiu. Ten viskas taip vaikiška. Dabar padaviau pareiškimą į universitetą. Žinai, tokį kur daugumas studentų protestuoja (aš esu jau išmokęs protestuoti, nes nuo jaunystės prieš viską protestuoju). Tikiuosi, kad univerkon pateksiu.

Mano problema tokia: Kaip tu galvoji ką aš turėčiau studijuoti? Esu talentingas menininkas (mažas būdamas visas sienas rašalu ištepdavau), neblogai nusimanau ir apie muziką (mokykloje buvau būgninikas ir vieną taktą ta-ra-ta-ta-ta mušdavau be suklydimo), o dėl literatūrinių savo sugebėjimų ne kiek neabejoju — vaizdai plaukte plaukia mano galvoje ir turiu ilgokus plaukus.

Nesiūlyk studijuoti inžineriją. Jų perdaug. Be to, jie per daug griežti ir nieko nenusimano apie šeimą. Padėk man. Padėk, Onyte.

Susikrimtęs studijorius

Mielas studijore,

Man atrodo, kad tu esi perdaug talentingas ir universitetas tave tik sugadins. Šiandien mums tokių kaip tu labai trūksta. Ne universitetuose. Ten tokių net perdaug. Pabandyk savo talentus panaudoti kitur. Gal galėtum popieriukus gatvėse rankioti? Jų ypatingai daug apie universitetus. Kur studentai protestuoja. Taip užsiiminėdamas pamėgsi darbą ir kvėpuosi universiteto oru (su tavo galva užteks tik pakvėpavimo universiteto oru). Vėliau galėsi tapti profesorium ir dėstyti kursą "Popiergalių surinkimo įtaka šio krašto civilizacijai".

* * *

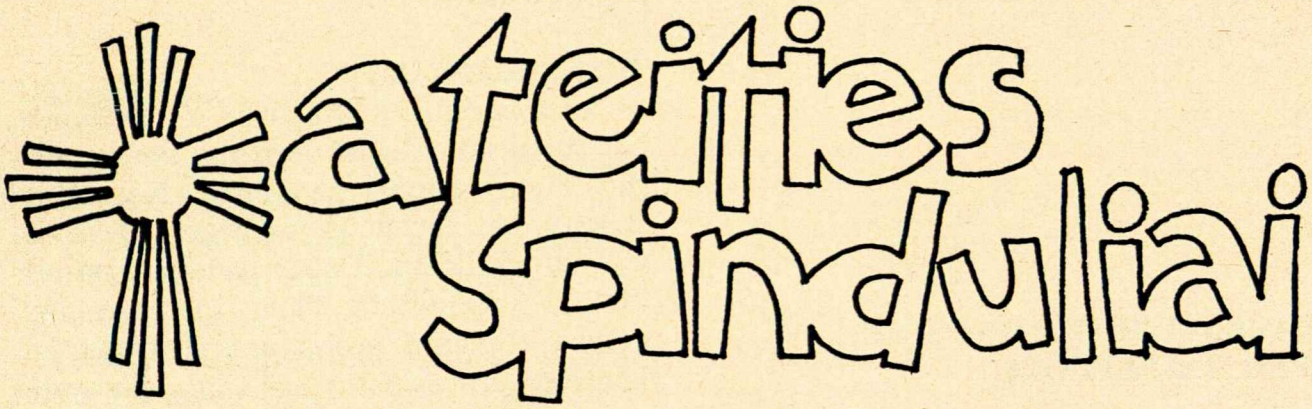

JIS

Aloyzas Pakalniškis

Mama labai rūpinasi juo, ypač, kad jis mokytųsi. Jeigu mokydamasis šnekėtis su manim pradeda, mama tuojau nutraukia kalbas.

Vieną vakarą mudu kalbėjova apie televizijos filmas. Tyliai kalbėjova, kad mama neišgirstų. Bet kur tau — mama tuojau išgirdo. Atėjo ir išskyrė mudu.

Tėvai davė jam atskirą kambarį mokytis. Bet jis ten beveik niekuomet nesimoko. Mokosi jis visuomet ten, kur yra daug žmonių.

— Dėl to jis savo kambaryje nesimoko, kad nėra ten jam su kuo šnekėtis. Jis yra ne vyras, o bobutė. Visą laiką šneka.

Mama nori, kad jis eitų į bažnyčią apsivilkęs su kostiumu. Bet jis nesivelka. Prasideda ginčas:

— Nupirkome tau kostiumą, o dabar nenori jo dėvėti. Be reikalo nupirkome.

— Aš tik į vestuves eisiu su kostiumu. Niekas neina į bažnyčią su kostiumu.

— Visi kultūringi žmonės eina į bažnyčią su kostiumais, o tu eini kaip koks valkata iš Madisono gatvės.

— Tik seni žmonės eina į bažnyčią su kostiumais. Aš esu jaunas.

Pasakęs paskutinį žodį išeina jis iš namų. Mama palieka pralaimėjusi ginčą.

Kai mama pradeda šnekėti apie žmogų, kuris jam nepatinka, tuojau jis sako:

— O, mama, jis yra kvailas. Taip kvailai jis šneka.

— Nesakyk taip apie žmones. Nebeturėsi draugų.

— Man nesvarbu. Aš nenoriu turėti tokių kvailų draugų.

Kai mes valgome prie stalo, jis kartais man įgnybia. Mama tuojau sako:

— Nedraskyk vaiko. Jau tikras esi kūdikis — ramiai negali pavalgyti.

Jis tik nusijuokia.

— Aš nebeisiu į mokyklą, — vieną kartą jis juokais pasakė mamai, kai jam nebesisekė mokslas.

— Neikį Duonelės užteks, kol tėtė dirba. O kai tėtė mirs, galėsi šiukšles vežioti. Išeik iš mokyklos ir vesk amerikonką su papūrusia galva.

Kartą jis gyrėsi, kai buvo gerai išlaikęs egzaminą ir gavęs tokį aukštą pažymį, kokio nė vienas kitas klasėje negavo.

— Niekuomet nesigirk, koks tu esi gabus ir geras. Visuomet girk tik kitus žmones, — pasakė jam mama.

— Aš esu genijus, — pasakė jis tada.

— Na, matai, koks jis yra! Vis save giria, o visi kiti žmonės jam kvaili. Nesu mačiusi tokio žmogaus. Kas bus iš jo, kai užaugs? Visai neturės draugų.

— Nesirūpink, mama. Viskas bus gerai. Aš tik juokauju.

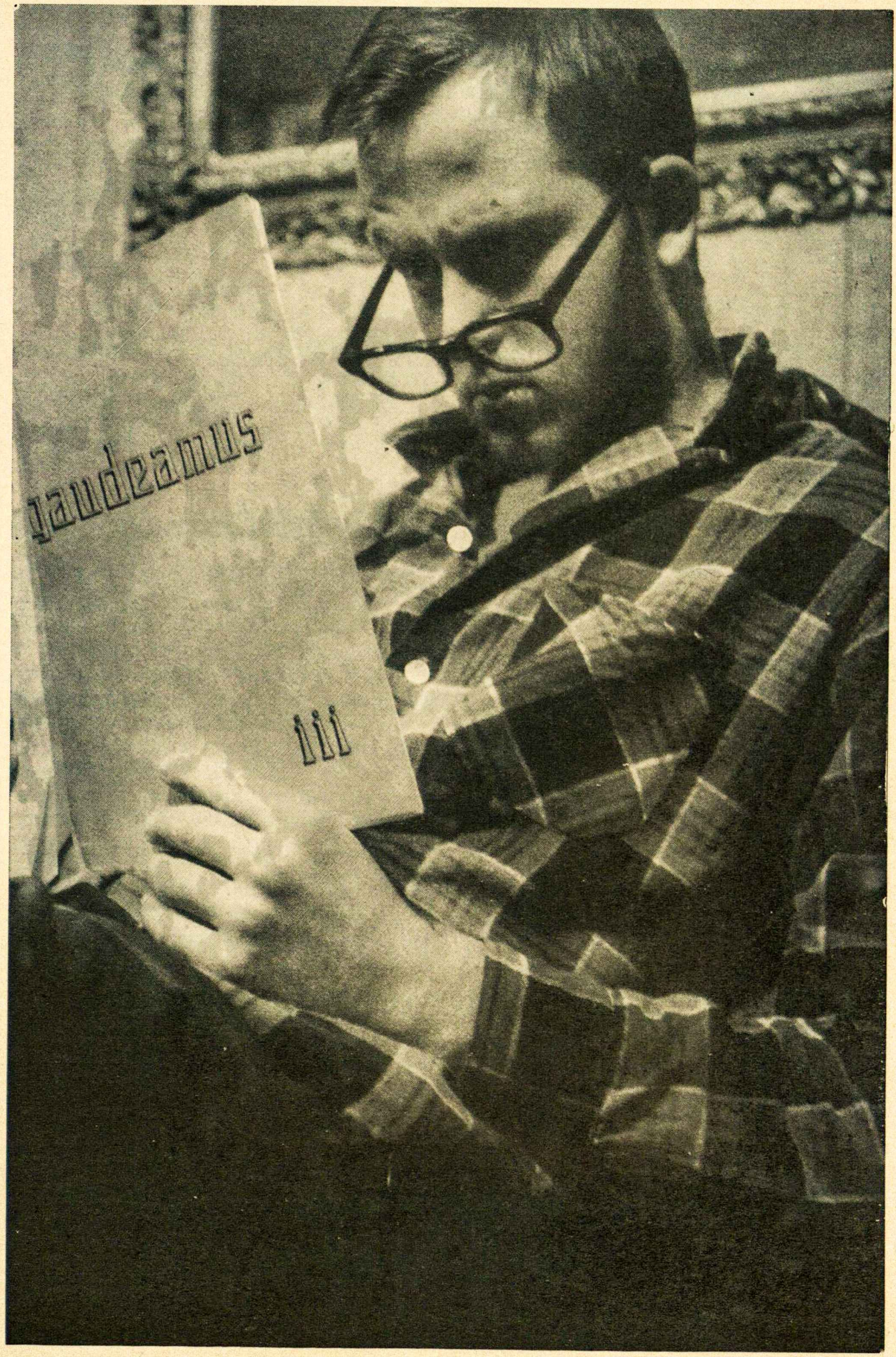
gaudeamus

IŠKYLA ANT LEDO

Buvo graži, saulėta, šalta diena. Susirinkom pas ponią Vodopalienę, apsirengėm bent dviem porom kojinių, ilgom kelnėm ir su trim ar keturiais megztiniais. Ačiū Dievui, niekas nepamiršo pačiūžų! Susigrūdom į dvi mašinas ir pagaliau atvykom prie ežero.

Ežeras buvo didelis. Ant jo čiuožė daug žmonių, tačiau vietos užteko visiems. Jų tarpe sutikom gan daug kitų lietuvių šeimų, kurios buvo atėję su vaikais pačiuožti.

Ada Vodopalaitė dar visai mažytė, bet taip mikliai čiuožė, lakstė ant ledo — net smagu buvo stebėti. Griūva... plept... pačiuožia ant pilvuko ar sėdynės, bet tuoj atsistoja ir vėl čiuožia toliau.

Smagu buvo, kai visi susikabinę rankom sudarėm traukinį. Esant jo gale, tikrai reikia laikytis, nes paskutiniai "vagonai" smarkiai lekia... Marytei Dambriūnaitei nesisekė. Staiga dingo Marytė. "Kur Marytė? Kur Marytė?" O va, žiūrėk, Marytė sėdi kur nors ant ledo ir šypsosi...

Po kokios valandos čiuožimo pakrantėj susikūrėm lauželį ir prie jo pasistiprinom, sukirsdami po kokią bulkutę ir atsigerdami ponios Vodopalienės atsivežtos šiltos arbatos.

Pasistiprinę vėl čiuožėm, kol pavargę, bet patenkinti, įraudusiais veidais, vėl susėdę į mašinas pasukom namų link.

Buvo tikrai smagi iškyla. Visi tikimės, kad dar galėsime iki žiema pasibaigs, tokią iškylą pakartoti.

Rusnė Vaitkutė

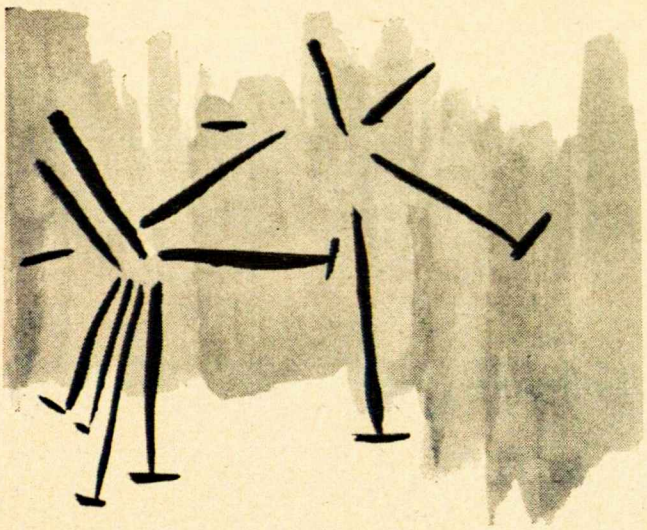

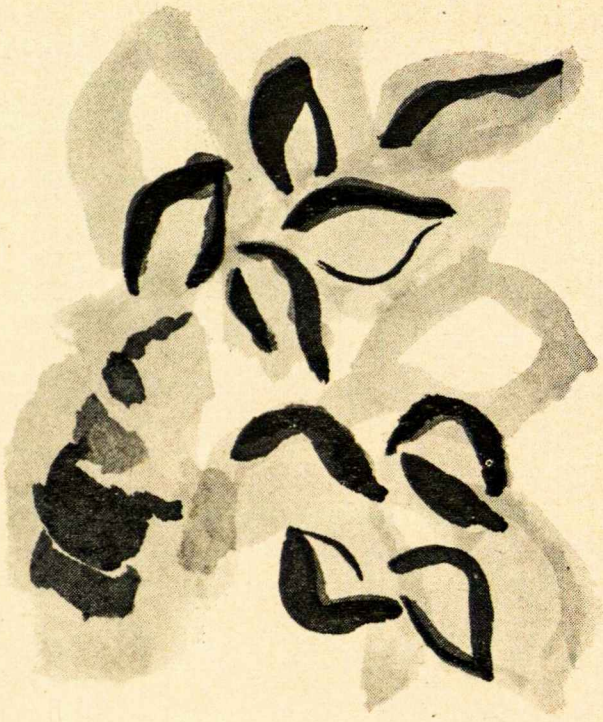

KAIP SUSKAIČIUOTI MEDŽIŲ LAPUS

Kad suskaičiuočiau ąžuolo medžių lapus aš pirma padaryčiau "Lapams skaičiuoti mašiną". Ji turėtų platų judantį diržą. Aš nuskinčiau visus lapus ir uždėčiau ant diržo, kad mašina man suskaičiuotų. **Rima Jodelytė**

Aš eičiau pas burtininką, ir paklausčiau, kiek lapų yra ant medžio.

Rima Kliorytė

Jei aš turėčiau suskaičiuoti visus lapus ant didelio medžio tai aš vis nuskinčiau po vieną lapą iš karto ir parašyčiau ant pirmo lapo numerį 1, ant antro numerį 2, ir t. t. **Vaidilutė Butkytė**

Suskaičiuot lapus ant vienos šakos, tada suskaičiuot visas šakas ir po to padauginčiau. **Raimundas Radas**

Surasčiau lapų skaičių per kūbinę pėdą, tada nuspręsčiau, kiek kubinių pėdų turi medis. Po to padauginčiau lapų skaičių kūbinėje pėdoje iš skaičiaus kūbinių pėdų. **Naras Keršis**

Aš nukirsčiau medį, paskui paimčiau skaičiavimo mašiną, ir suskaičiuočiau lapus. **Jūratė Raulinaitytė**

Aš nuskinčiau visus lapus, sudėčiau į didelį maišą, tada imčiau po vieną lapą iš maišo ir suskaičiuočiau. Tada gaučiau 100 taškų. **Vilija Butkytė**

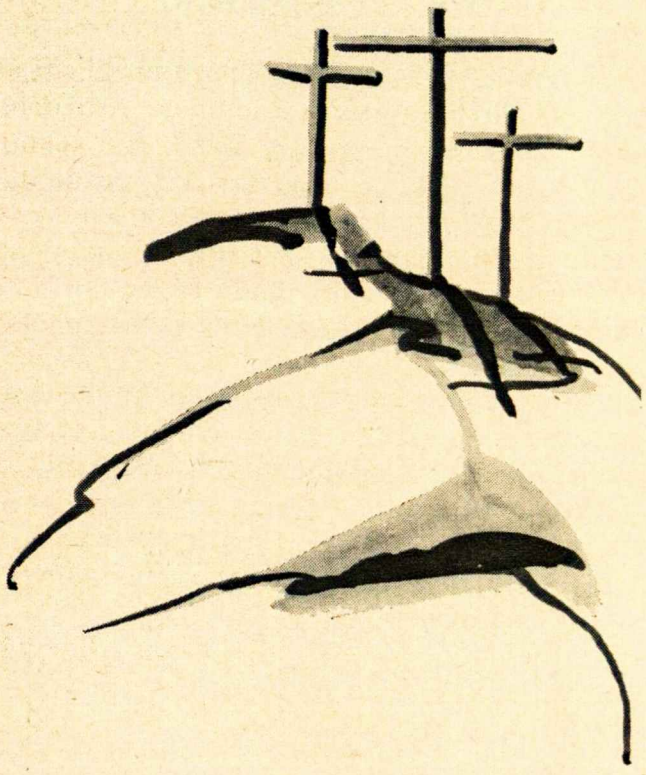

DIDYSIS PENKTADIENIS

Su Verbų sekmadieniu prasideda Kristaus kančios dienos. Kristus kentėjo, mirė ir prisikėlė už mūsų nuodėmes.

Kristus mirė, kad mes galėtumėm krikščioniškai gyventi.

Penktadienis, nuo Kristaus mirties, bus per amžius pagerbta diena iš visų kitų savaitėje. Penktadienį pats Kristus pasirinko. Tai rimties diena.

Pirmiau, šią dieną žmonės sausai pasninkavo, pradedant nuo septynių metų amžiaus. Didysis Penktadienis yra diena, kurią, visų mintys, protai, darbai, turėtų būti nukreipti į Kristaus gyvenimą, skausmingą kančią ir žiaurią mirtį. Šią dieną žmonės karštai meldžiasi, gailisi už savo ir viso pasaulio nuodėmes.

Giliai pagalvokime!

Kas būtų jeigu mūs Aukštybių Tėvas nebūtų savo karštai mylimo Sūnaus siuntęs žemėn, mus išgelbėti nuo piktojo pinklių...

Mes branginam šią dieną nes ji yra mūsų tikroji gyvenimo pradžia.

Danutė Bakanaitė

ŠILUVA

Pačioje Žemaitijos širdyje yra miestelis — Šiluva.

Šiluvą pasirinko Dievo Motina Marija, tada kada kitos sektos spaudė lietuvius katalikus, grobė bažnyčias ir jų nuosavybes. Marija atėjo jiems pagalbon. Stovėdama ant šalto akmens, po kuriuo senai buvo paslėptas Jos stebūklingas paveikslas, verkė ir skundėsi geriems mažiems vaikams ir žiauriajam klebonui:

— Kadaise čia buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar čia ariama ir sėjama.

Be jos pagalbos, lietuviai nebūtų išsigelbėję iš žiauriųjų kaimynų spaudimo.

Lietuva Europoje gal daugiausia yra Marijos aplankytas kraštas.

Ji karštai pamilo, lankė ir guodė į vargą įpuolusius lietuvius. Šiluva, Pažaislis, Aušros Vartai, Skiemonys, Šiauliai ir daug kitų vietų liudija Marijos motinišką meilę lietuviui ir Lietuvai.

Vytenis Bakanas

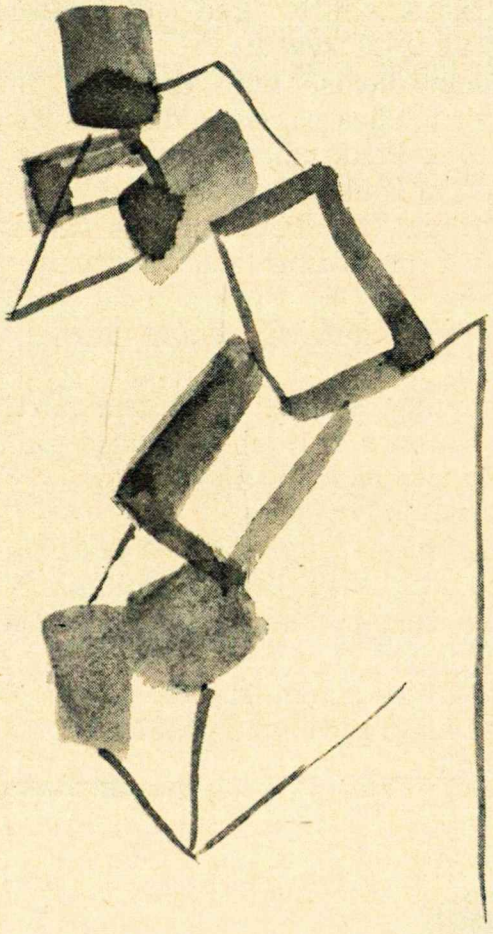

VAKARAS SAULĖLYDYJE

Saulė leidosi horizonte. Oras buvo šaltokas ir aš skubėjau eidama keleliu pilnu nukritusių spalvuotų lapų. Mano mintys skrajojo. Lapai girgždėjo po kojomis. Ant medžių likusieji lapai mirgėjo įvairiomis spalvomis. Raudoni, žali, auksiniai lapai lėtai ir be garso krito žemėn.

Pamačiau mažytį namelį. Neaiški šviesa žybčiojo pro langelį. Nusprendžiau aplankyti. Pabarškinau į duris ir mažytis žmogeliukas atidarė duris. Paprašė į vidų. Pasodino į seną kėdutę ir pasiūlė kavos puodelį. Išgėrusi kavą padėkojau ir tęsiau toliau savo kelionę vakaro saulėlydyje.

Danguolė Juozapavičiutė, 12 m.
Hamiltonas, Kanada

MANO UŽSIĖMIMAI

Mano užsiėmimai yra pašto ženklų rinkimas, siuvinėjimas ir dažymas. Aš turiu tris užsiėmimus. Ar tu turi? Aš seniai pradėjau ženklus rinkti. Aš pradėjau ženklų rinkimą, kada aš buvau kokių septynių metų. Man dabar truputį nusibodo. Aš pradėjau siuvinėti, kada aš buvau kokių aštuonių metų. Man būna labai smagu siuvinėti. Kartais įsiduriu, bet tai nesvarbu. Aš pradėjau dažyti, kada aš buvau kokių aštuonių metų. Aš ir dabar tebedažau. Man labai smagu dažyti. Aš kartais dažau su aliejiniais, kartais su vandeniniais dažais. Man labai patinka užsiėmimai, kada nereikia ko svarbesnio daryti. Ar tu turi užsiėmimų?

Rima Kliorytė

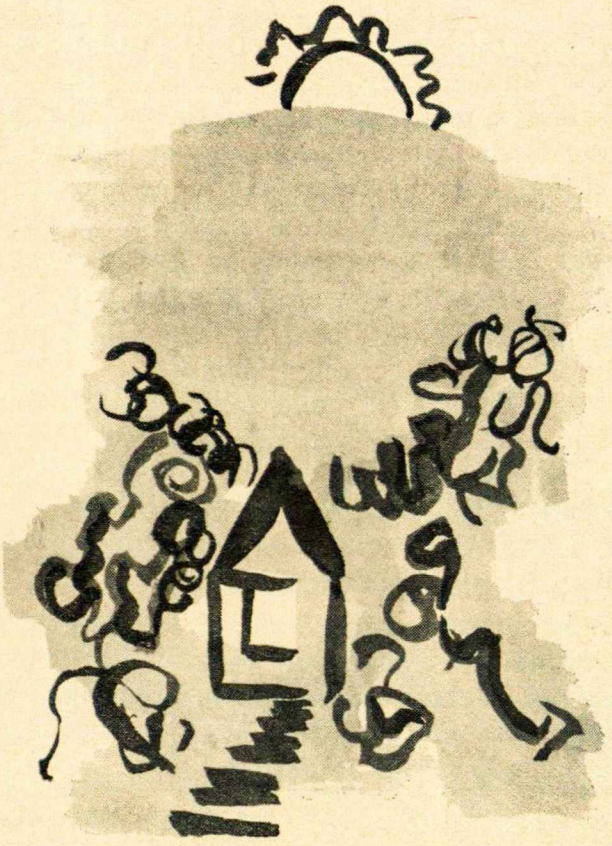

KĄ PASIIMČIAU, SKRISDAMAS Į MĖNULĮ

Jeigu aš skrisčiau į mėnulį tai aš pasiimčiau savo brolį, nes kitaip aš neturėčiau ką veikti, pasiimčiau televiziją, nes aš norėčiau žiūrėti programas ir pasiimčiau vandens, nes be vandens negalėtume gyventi. **Linas Butkys**

Aš tai nenorėčiau skristi į mėnulį, bet jeigu reikėtų, tai aš pasiimčiau šiuos daiktus: televiziją (būtinai), savo draugę Aidą, ir labai daug valgyti. **Vaidilutė Butkytė**

Aš pasiimčiau televiziją, kad aš galėčiau žiūrėti žinias ir kitas programas. Aš taip pat pasiimčiau maisto valgyti (labai daug), ir pasiimčiau medžiagos, kad galėčiau pasistatyti namą ir baldus.

Aida Kliorytė

Aš pasiimčiau daug skanių valgių: saldainių, sausainių, tortų ir t. t. Dar pasiimčiau spalvotą televiziją, o svarbiausia — daug pinigų! Bet iš kur tuos pinigus gaučiau — tai nežinau. **Vilija Butkytė**

Aš nenoriu važiuoti į mėnulį, bet į Marsą. Pasiimčiau savo mažą žalią kastuvą, savo meškiną ir dantų šepetuką. Kastuvą, kad galėčiau pasistatyti smėlio pilį, meškiuką, kad galėčiau užmigti.

Rasa Matulaitytė

Aš vežčiausi maisto, gėrimų (pieno arba 7-up) ir ką nors, kad galėčiau grįžti į žemę. **Angelė Laurušaitytė**

Skrisdama į mėnulį, aš pasiimčiau vandens, pieno, ir daug "bologna ir salami" sumuštinių. **Rima Jodelytė**

Savo rūbus, nes reiks apsirengti. Kaldrų, nes reiks miegoti. Ir save!!! (Būtinai). **Rima Kliorytė**

SAULĖTA POPIETĖ

Sėdėdama ant verandos, pasižiūrėjau į dangų, kuris saulės šviesoje atrodė išblyškęs, ir pamačiau tolumoje seną didžiulį namą. Išgirdau riksmą ir nusprendžiau pažiūrėti iš kur kilo. Nuėjau prie namo. Pabandžiau ąžuolinių durų rankeną. Durys lengvai atsidarė. Įėjau į didžiulį kambarį kuris, atrodo, kadaise buvo šokių, balių salė. Krištolinės lempos kabojo nuo lubų. Ant sienų kabojo lordų ir ponių portretai. Atrodė lyg jie visi tik į mane žiūrėjo. Grindys blizgėjo lyg kas ant jų būtų neseniai šokę. Senoviški baldai stovėjo pasieniais. Toliau, pro praviras duris, pamačiau kambarį išpuoštą tamsiai raudona ir aukso spalvomis.

Galėjau gėrėtis visą dieną, bet vėl išgirdau riksmą. Šį kartą daug arčiau. Pradėjau eiti į garso pusę, bet daiktas su blizgančiom akim užstojo man kelią. Iš išgąsčio sustojau vietoj. Didžiulė juoda katė stovėjo ir spoksojo man tiesiai į akis.

Lašas vandens nuvarvėjo man pro pirštus. Kaip smagu gulėti žolėj su katyte ir sapnuoti!

Danguolė Juozapavičiūtė 12 m.
Hamiltonas, Kanada

(Sportas — atkelta iš 81 psl.)

siai individualių sportininkų kultyvuojami, jose tenka matyti periodinį užsidegimą, bet pasigendame tęstinumo.

Malonu pastebėti paskutiniuoju laiku tris naujas sekcijas, kurios ypatingai puikiai auga. Tai golfas, slidinėjimas ir šaudymas. Golfe stipriai pasireiškė Chicagos Golfo Klubas, Toronto, Clevelando ir Detroito sportininkai.

P. Ž.: 1959-tais metais ŠALFASS-gos krepšinio rinktinė aplankė Pietų Ameriką, o 1964-tais Australiją. Mūsų krepšininkai parsivežė puikių laimėjimų. Ar dabartinė Centro Valdyba planuoja panašių žygių?

Bielskus: Ne. Mums reikia sukoncentruoti visas jėgas Sąjungos vidaus reikalų atstatymui. Trūksta finansų visiems klubams. Pati pagrindinė veikla nukenčia dėl lėšų trūkumo. Mūsų nuomone, tokios išvykos yra per daug didelis liuksusas.

Principiniai mes nesame nusistatę prieš panašias išvykas, bet dabartiniame stovyje mums yra gyvybinis reikalas atstatyti savo klubų veiklą ir finansinį stovį, todėl turime atsisakyti nuo betkokių kelionių svetur.

P. Ž.: O kaip su sportine spauda; ar esate numatę vėl leisti "Sportas" žurnalą?

Bielskus: Taip. Kęstučio Čerkeliūno redaguojamas "Sportas" turi vėl pasirodyti balandžio mėnesį. Tačiau ar toliau leisime — priklausys nuo lėšų. Jeigu negalėsime reguliariai leisti ir gauti užtektinai prenumeratų, turėsime nutraukti leidimą.

P. Ž.: Kiek yra pasiekę iškelti sportininkų kokybę?

Bielskus: Mūsų Sąjungoje ir už jos ribų yra visa eilė puikiai pasireiškusių lietuvių sportininkų. Paminėsiu tik kelias sportininkes, kurios yra pasiekusios pasaulinio lygio savo pasirinktose sporto šakose.

Violeta Nešukaitytė yra vėl laimėjusi JAV ir Kanados stalo teniso pirmenybes. Ji yra Kanados ir JAV-bių moterų ir mergaičių meisterė. Violeta drauge su savo Toronto Aušros kolege Elena Sabaliauskaite šįmet vyksta į pasaulio stalo teniso pirmenybes, kurios įvyks Vokietijoje.

Dar dvi kandidatės lietuvaitės yra puikiai pasireiškusios tarptautinėje arenoje. Gailė Kerniūtė, Toronto Vytis, yra pasiekusi pasaulinio lygio klasės plaukime ir buvo kvalifikavusi dalyvauti Meksikos Olimpiadoje. Irena Majauskaitė dalyvavo Meksikos Olimpiadoje, Pan American Games, British Empire Games ir šiuo metu yra net dviejų Kanados moterų rekordų savininkė bėgime (100 metrų — 11.3 sek. ir 200 metrų — 23.3 sek).

P. Ž.: Sportininkų kiekybė ir kokybė yra neblogos, bet kaip jums sekasi pritraukti jaunų, arba naujų vadovų?

Bielskus: Čia žymiai liūdniau. Jaunų vadovų beveik neturime, nors vienas, kitas jaunuolis ateina į mūsų gretas. Detroite veikia Pranas Čekauskas, Ciceroje Nijolė Bernadzikienė. Kazys Gandrimas puikiai reiškiasi Cicero Vėtros klube, o Toronte neseniai pradėjo darbuotis Aloyzas Kuolas.

Tačiau reikia pakartoti, jog administratorių ir vadovų mums nepaprastai trūksta. Jeigu galėtume pritraukti daugiau jaunų veikėjų iš jaunimo organizacijų, mes tikrai galėtume padvigubinti sportininkų skaičių.

Algirdas Bielskus sportinėm temom gali kalbėti be sustojimo. Tačiau jo sulaikyti vienoje vietoje yra neįmanoma. Jis yra reikalingas sporto salėje, jo laukia posėdžiai, darbai. Palinkėjo gero vėjo ir sėkmės — išsiskyrėme.

P. Žumbakis

Korespondencijos

MŪSŲ KUOPOS ISTORIJA, WASHINGTON, D.C.

Prieš keturis metus keli Washingtono sendraugiai nutarė suorganizuoti ateitininkų studentų ir moksleivių kuopas. Pirmiausia reikėjo surasti vadovus. Vadovauti moksleiviams sutiko p. Elvyra Vodopalienė, pašvęsdama tam nemažai laiko. Atsimenu, kai jos namuose Kensingtone įvyko pirmas susirinkimas, kuriame jinai kartu su tėvais davė mums suprasti, į ką mes buvome traukiami.

Tą šeštadienio vakarą į susirinkimą suvažiavo visi šešto ir aštunto skyriaus Washingtono Lituanistinės mokyklos mokiniai. Mūsų buvo aštuoni. Buvome dar gan jauni, kad galėtume tapti moksleivių būreliu. Dėl to vadovai per daug mūsų nevargino su visais ateitininkų principais ar šiaip rimtesniais klausimais, kol mes apsipratom su ateitininkų veikimu. Tam reikėjo laiko, ir darydami susirinkimus, mes įgijome supratimą apie šią veiklą.

Gale 1967 metų buvom jau pasiruošę įžodžiui. Buvo suruošta didelė šventė tai progai per Kristaus Karaliaus sekmadienį, kurioje dalyvavo nemažai svečių. Įžodžiui ruošdamiesi turėjome gerai išmokti ateitininkų ideologiją ir išlaikyti egzaminus. Davę įžodį ir visai sutvarkę savo kuopą, buvom pasiruošę rimtai veikti. Darėm dažnesnius susirinkimus ir dalyvavom kitų miestų ruošiamose šventėse ir studijų dienose. Pačiuose susirinkimuose nuveikėme daug daugiau negu prieš tai, ir svarstėme daugiau svarbesnių reikalų. Visa kuopa galėjo jausti, kad mes žengiam pirmyn.

Vasaros stovyklose dalyvavom nuo pat įsikūrimo. Dainavos ir Kennebunkporto moksleivių stovyklose vis kam nors iš mūsų tarpo pasisekdavo dalyvauti nuo pat tų laikų, kai mes įsikūrėm.

Nors mūsų būdavo stovyklose po du ar po tris, visi vistiek galėjo pastebėti, kad Washingtone yra lietuviško jaunimo ir kad jis yra organizuotas. 1968 metais pavyko nusiųsti vieną narį į Dainavos žiemos kursus, kuris kartu atstovavo mus ir MAS suvažiavime. Taigi pradžią padarėm neblogą, ir visa veikla kasmet didėja ir gerėja. Už kelių metų reikės tapti studentais ateitininkais ir toliau tęsti darbą. Tada jaunesnieji mūsų apylinkės draugai tęs tai, ką mes pradėjom.

Antanas Dambriūnas

Kun. Alf. Lipniūno Moksleivių Ateitininkų kuopos veikla

MOKSLO DIENA

Kun. Alf. Lipniūno moksleivių ateitininkų kuopos susirinkimas įvyko kovo mėn. 9 d. Jaunimo centre, 11:15 val.

Susirinkimas buvo pradėtas malda, kurią pravedė kuopos dvasios vadas tėv. Raibužis, ir susirinkimo pirmininko, Šarūno Valiulio, ir sekretorės, Giedrės Čepaitytės, pakvietimu.

Perskaičius ir priėmus pereito susirinkimo protokolą tėvas Raibužis susirinkusiems tarė porą žodžių apie mokslo svarbą ir, kad jo reikėtų kiekvienam siekti.

Šis susirinkimas buvo ruošiamas susipažinimui su įvairiais Chicagoje esančiais universitetais. Iš keturių svarbesniųjų universitetų buvo pakviesti studentai, kurie kuopai nemažai perdavė žinių apie savuosius universitetus.

University of Illinois Chicago Circle atstovavo studentas Aleksandras Pakalniškis. Loyolos universitetą atstovavo studentė Laima Nainytė. Jurgis Bradūnas kalbėjo apie De Paul universitetą, o Vytas Narutis papasakojo apie Illinois Institute of Technology.

Rimas Pauliukonis, kuopos globėjas, iškėlė mokslo naudą ir svarbą. Vytas Merkys pranešė apie sekančią iškylą ir į Toronto moksleivių ateitininkų metinės šventės važiavimą.

Susirinkimas baigėsi sugiedojus Ateitininkų himną.

G. Čepaitytė

Lipniūno kuopa klausosi Dr. Vyganto

NUO ADMINISTRACIJOS STALO

Garbės prenumeratas po 10 dol. atsiuntė: **Dr. P. Bagdas**, Douglaston, N. Y.; **L. Bajorūnas**, Southfield, Mich.; **Kun. V. Balčiūnas**, Thompson, Conn.; **Prel. J. Balkūnas**, Maspeth, N. Y.; **P. Baltakis**, Potomac, Md.; **A. Barzdukaitė**, Cleveland, Ohio; **A. Bendorius**, Brooklyn, N. Y.; **Kun. V. Cukuras**, Voluntown, Conn.; **G. Duoba**, Norwood, Mass.; **Dr. R. Gineitis**, Dayton, Ohio; **Kun. K. Juršėnas**, Chicago, Ill.; **K. Juzaitis**, Plymouth Mecting, Pa., **J. Mikaila**, Southfield, Mich.; **B. Miniataitė**, Chicago, Ill.; **Kun. T. Narbutas**, Dayton, Ohio; **Z. Paskočimaitė**, Chicago, Ill.; **A. Pažemėnas**, Queens Village, N. Y.; **Kun. dr. Ragažinskas**, Deming, N. M.; **Kun. A. Rubšys**, New York, N. Y.; **G. Skrupskelienė**, Chicago, Ill.; **Kun. J. Tautkus**, Omaha, Nebr.; **Kun. I. Urbonas**, Gary, Ind.; **Kun. M. Vembrė**, Brockton, Mass.; **B. Vitkus**, Chicago, Ill.; **Dr. V. Vygantas**, Great Neck, N. Y.

Aukojo "Ateičiai" paremti: **Dr. V. Vygantas**, Great Neck, N. Y., 15.00; **A. V. Tijūnėlis**, Chicago, Ill., 11.00; **L. Iešmantaitė**, Cleveland, Ohio, 10.00; **Kun. C. Auglys**, Chicago, Ill., 6.00; **J. Gaila**, Cherry Hill, N. J., 5.00; **A. Vaičiulaitis**, Bethesda, Md., 5.00; **A. G. Ignaitis**, Rodney, Ontario, 3.00; **Kun. V. Pikturna**, Brooklyn, N. Y., 3.00; **V. Ročiūnas**, Independence, Ohio, 3.00; **Kun. B. A. Rutkauskas**, Los Angeles, Calif., 2.00; **M. Šerepkaitė**, Chicago, Ill., 2.00; **Kun. J. Velutis**, Chicago, Ill., 2.00; **R. Alšauskaitė**, Cicero, Ill., 1.00;

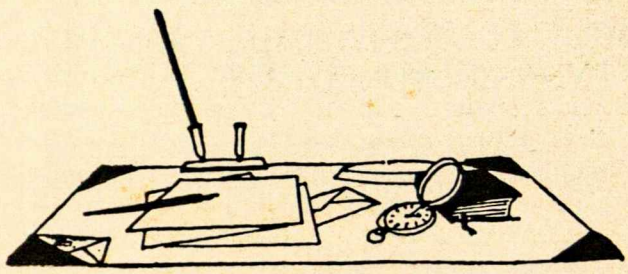

D. Bilevičiūtė, Hamilton, Ontario, 1.00; **J. Damijonaitis**, Omaha, Nebr., 1.00; **P. Gražulis**, Worcester, Mass., 1.00; **S. Kuprys**, Cicero, Ill., 1.00.

Apmokėjo "Ateities" prenumeratą siuntinėjamą užsienio moksleivijai: **B. Vitkus**, Chicago, Ill., 15.00; **M. Vygantas**, Chicago, Ill., 5.00; **Kun. J. Prunskis**, Chicago, Ill., 3.00.

Už garbės prenumeratas bei aukas nuoširdžiai dėkoja.

"Ateities" Administracija

Cicero Vyskupo M. Valančiaus Ateitininkų kuopos veikla

METINĖ ŠVENTĖ

Sekmadienį, kovo 16 d. įvyko Vysk. M. Valančiaus moksleivių ateitininkų kuopos metinė šventė. Vėliavų lydimi, visi kuopos nariai ir svečiai rikiuote nuėjome į Šv. Antano parapijos bažnyčią. Po Mišių, parapijos salėje buvo pusryčiai ir šventės iškilmingoji dalis, o po to meninė dalis.

Šventę pradėjo kuopos pirmininkas Saulius Kuprys, kuris sveikino visus atvykusius, yapč kitų kuopų atstovus iš Kenosha, Wisconsin ir Prano Dielininkaičio kuopos iš Marquette parko. Tarp kitų svečių atsilankė tėvų marijonų provinciolas kun. dr. V. Rimšelis ir "Draugo" redaktorius kun. Pr. Garšva.

Po sveikinimų įvyko naujų narių priėmimas į kuopą ir pakėlimas kitų į aukštesnius laipsnius. Vadovavo Antanas Taugīnas. Buvo pakviesti kun. dr. A. Juška ir kuopos globėjas dr. P. Kisielius įteikti ženkliukus. Jaunučių pakėlimo protokolą skaitė Julija Sakalauskaitė. Į kuopos veiklą įstojo 11 jaunučių. Vyresniųjų pakėlimo protokolą skaitė Jolita Kisieliūtė. Keturi kuopos nariai buvo pakelti į aukštesnį laipsnį. Buvo sugiedotas ateitininkų himnas.

Meninei programos daliai buvo pakviesta vadovauti A. Arštikytė. Deklamavo L. Šulaitytė. Aldonos Prapuolenytės mergaičių būrelis padainavo keletą dainų, kurios visiems patiko. S. Palionienės mergaičių būrelis įscenizavo vieną Vyt. Nemunėlio eilėraštį. S. Kuprio berniukų būrelis padeklamavo patriotinį eilėraštį apie mūsų tėvynę.

Sveikino visus kuopos dvasios vadas kun. A. Juška. Dr. P. Kisielius padėkojo visiems tėveliams, globėjams, kurie taip veikliai remia ateitininkų veiklą šioje apylinkėje. Svečias kun. V. Rimšelis, MIC sveikino visus naujus ateitininkus, ypač tuos, kurie įstojo į kuopos veiklą šiandien ir linkėjo visiems geros sėkmės.

Šventė baigta Lietuvos himnu.

Pijus V. Stončius

1969 METŲ VASAROS STOVYKLOS

Dainavos: Moksleivių birželio 22 d. — liepos 5 d.
Jaunučių liepos 6 d. — liepos 19 d.
Wasagos: Moksleivių ir
Jaunučių liepos 6 d. — liepos 19 d.
Montrealio (Baltija) Moksleivių ir
Jaunučių liepos 6 d. — liepos 19 d.
Kennebunkporto: Moksleivių ir
Jaunučių rugpiūčio 3 d. — rugpiūčio 17 d.
Californijos: rugpiūčio 3 d. — rugpiūčio 10 d.
(arba savaitę vėliau)

SENDRAUGIŲ SAVAITĖ DAINAVOJE

Ateitininkų Federacijos Valdybos pakviestas inž. J. Mikaila, 24334 Pierce Rd., Southfield, Mich., 48075, maloniai sutiko tvarkyti ūkinius sendraugių stovyklos reikalus. Taip pat organizuojama įdomi programa. Stovykla įvyks rugpiūčio 3-10 d.d. Registracijos tvarka bus paskelbta vėliau.

AUKOS MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ SĄJUNGAI

Vasario ir sausio mėn. Centro Valdyba susilaukė aukų.

Aukojo:

Toronto ateitininkų stovyklos fondas	$200
Lemonto, Ill., Pr. Dovydaičio kuopa	$100
prel. Juršėnas	$ 20
prel. Krupavičius	$ 20

Nuoširdus ačiū visiems mūsų geradariams, kurie suprato, kad yra labai sunku gerai atlikti veiklos darbą be finansinės pagalbos. Jie tuo parodo, kad turi pasitikėjimą mumis ir mūsų pastangomis apsiimtą darbą atlikti.

Ačiū.

ALp(LKA)1786
1969, Nr.3

90.725.8